

СУД
ХРИСТІВ

Сергій Тупчик

СУД ХРИСТІВ

перше видання

LIGHT OF THE GOSPEL MINISTRIES

2017

Сергій Тупчик, «Суд Христів»

© Сергій Васильович Тупчик (Serhiy Tupchuk), 2017.
Всі права на книгу та окремі її частини належать автору.

У книзі «Суд Христів» автор розглядає один із фрагментів вчення про Другий Прихід Христа – підхоплення Церкви. При цьому показано, наскільки важливо жити згідно з призначенням, визначеним для нас Господом. Книга адресована як служителям церков, так і кожній людині, яка вірить в живого Бога і шукає виконання свого призначення.

Серія «Проповіді. Сергій Тупчик»

Тексти Старого Заповіту цитуються за перекладом І. Огієнка, Нового Заповіту – за перекладом Г. Деркача, крім місць, позначених виносками.

ISBN 978-0-9977275-5-5

ЗМІСТ

~ 7 ~

Глава 1. Підхоплення або вознесіння
Церкви

~ 12 ~

Глава 2. Суд розпочнеться з Дому
Божого – Церкви

~ 19 ~

Глава 3. Притча про таланти:
оцінка спадщини, переведеної із землі
на небеса, з тимчасового у вічне

~ 52 ~

Глава 4. Притча про міни:
оцінка ефективності

~ 64 ~

Глава 5. Принцип пропорційності:
«дві лепти вдови»

~ 74 ~

Глава 6. Важлива не лише кількість,
але також і якість

~ 78 ~

Глава 7. Мотивація – те,
що наявне в серці

~ 91 ~

Глава 8. Декілька додаткових міркувань
про мотивацію

~ 98 ~

Глава 9. Якісне втілення Божих повелінь

~ 108 ~

Глава 10. Визначення ступеня
духовного росту

~ 121 ~

Глава 11. Декілька думок
на завершення теми

~ 144 ~

Глава 12. Висновок

ГЛАВА 1

ПІДХОПЛЕННЯ АБО ВОЗНЕСІННЯ ЦЕРКВИ

Якось черговим разом подорожуючи в літаку, я дивився в ілюмінатор на дивовижний килим білосніжних хмар, що розстелився до самого небокраю. Неодноразово я бачив подібну картину. Але цього разу Дух Святий почав говорити зі мною в моєму розумі та серці: колись настане момент – і всі діти Божі йтимуть по цих хмарах! Це відбудеться під час Другого Приходу Ісуса Христа: Він явиться у славі Отця, із сонмом святих ангелів, пролунає могутній

голос Архангела й затрубить Божа сурма – і мертві, що отримали за життя спасіння у Христі через віру, воскреснуть першими.

Воскреснуть віруючі, починаючи від праведного мученика Авеля, якого вбив його брат Каїн, воскреснуть Ной та Авраам, Мойсей і Давид, Єремія та Даниїл, дванадцять Ісусових апостолів, Марія, Ісусова мати, і Марія Магдалина, а також безліч тих людей, які під час свого життя прийняли вірою пропоноване їм Боже спасіння в смиренні та покорі своїх сердець. Вони отримають нові чудові прославлені вічні тіла, подібні до тіла Ісуса Христа, яке було у Нього після воскресіння, про що ми читаємо в євангельській оповіді. Ці тіла, з одного боку, будуть у всіх молодими й разом з тим повністю зрілими, без будь-яких вад, обмежень та наслідків хвороб, які вони мали в тимчасовому земному житті. З іншого боку, тіло кожної людини збереже свої індивідуальні характерні риси, так що всякий з нас буде повністю пізнаваний та неповторно оригінальний.

Після воскресіння мертвих віруючих, душі яких перебували в раю (рай, як місце очікування воскресіння для спасених Ісусом Христом душ людей, у той момент стане

порожнім і припинить існування через не-потрібність), тут же станеться переміна – надприродна трансформація – віруючих людей, що житимуть на землі на той час: раптом, несподівано, так швидко, як моргає людське око, – і вони також отримають від Господа нові преображені вічні тіла, точнісінько такі, як і у воскреслих віруючих. Преображення живих відбудеться після воскресіння мертвих, однак це «після» обчислюватиметься не днями, а годинами чи навіть хвилинами. І потім всі разом будуть підхоплені – можна також сказати вознесені – для зустрічі зі своїм Спасителем і Господом. Ця зустріч відбудеться в повітрі, на хмарах – так говорить нам Боже Слово.

І тут я уявив мільйони спасених, які з усіх сторін світу по білосніжних хмарах, що простягаються над грішною та проклятою землею й відокремлюють їх від неї, з радісними вигуками та піснями, що прославляють Агнца, ідуть назустріч Тому, Хто полюбив їх вічною любов'ю ще до заснування цього минушого світу... Ідуть по хмарах! Діти Божі! Настане час, і ми з вами ходитимемо не те що по воді, але по хмарах! Неймовірну картину намалював переді мною Дух Святий, – слава

і подяка Господу за недоступний опису земними словами дар Його благодаті та любові!

«Так як в Адамі всі вмирають, так в Христі всі оживуть. І кожен в своєму порядку: первісток Христос, а потім Христові в час Його приходу. <...> Ось кажу вам таємницю: не всі ми померемо, та всі перемінимось, – раптом, в одну мить, при останній трубі, бо труба затрубить і мертві воскреснуть нетлінними, і ми перемінимось. Тому що це тлінне мусить зодягнутися в нетління, і це смертне – зодягнутися в безсмертя. І коли це тлінне зодягнеться в нетління, і це смертне зодягнеться в безсмертя, тоді здійсниться слово написане: "Смерть поглинута перемогою!"» (I Корінфян 15:22-23, 51-54).

«Не хочу ж залишити вас, брати, в незнанні щодо померлих, щоб ви не сумували, як інші, що не мають надії. Бо коли ми віруємо, що Ісус помер і воскрес, так і тих, що спочили в Ісусі, Бог приведе (від дочасного до вічного життя) з Ним. Це ми говоримо вам словом Господнім, що ми, що живемо і залишимося до приходу Господа, не випередимо померлих. Бо Сам Господь із наказом при голосі архангела та з сурмою Божою, зійде з неба і померлі в Христі воскреснуть першими; потім ми, що лишилися

живими, будемо підхоплені разом з ними на хмарах, на зустріч Господеві в повітрі, і так (у такому воскреслому новому тілі) ми будемо завжди з Господом» (I Солунян 4:13-17).

ГЛАВА 2

СУД РОЗПОЧНЕТЬСЯ З ДОМУ БОЖОГО – ЦЕРКВИ

А що ж відбуватиметься далі, після зустрічі віруючих людей, дітей Божих, з Господом? Хтось сказав, що після цього вічно ми будемо співати славу нашому Спасителеві та Господеві. Так, я знаю, що моє серце буде вічно вдячним Йому за спасіння, яке Він звершив і подарував мені. Але щодо вічної музики та співу... Мені здається, що це спало на думку музикантам, співакам або хористам, які дуже люблять грати та співати, так що вони готові це робити усю наступну

вічність. Я також люблю музику; але я б ще чим-небудь зайнявся в майбутньому вічному житті. Подяка Богові, що для спасених Своїх дітей Він приготував величезну й чудову вічну спадщину, що називається загалом Нове Небо та Нова Земля – цілий новий вічний світ, про який пише апостол Павло, удостоєний від Господа милості та благодаті побачити його: *«Чого око не бачило і вухо не чуло, і що на серце (у мріях та фантазіях) людині не приходило, те Бог приготував тим, які люблять Його»* (I Корінфян 2:9); *«...чув невимовні слова, яких не можна людині переказати»* (II Корінфян 12:4). Я цілком певен: вічні Небо та Земля, які нас чекають, значно багатші, різноманітніші й прекрасніші теперішніх дочасних землі і неба. Тому написано: *«...Я створю нове небо та землю нову, і не згадаються речі колишні, і не прийдуть на серце!»* (Ісаї 65:17). Ми там не згадуватимемо про нинішню землю та небо, подібно як дорослі люди не згадують про час, проведений колись в пісочниці.

Однак якими ж будуть наші повноваження щодо Нового Неба і Нової Землі у вічності? Чи всі однаково розпоряджатимуться й користуватимуться усім? Слово Боже трохи

відкриває нам картину, що все ж кожен з дітей Божих матиме саме свою особисту спадщину, отриману з рук Небесного Отця, якою володітиме й розпоряджатиметься у вічному житті. Скажемо інакше: новий вічний світ, котрий Господь Бог створив для нас, Він поділить подібно до того, як батьки ділять спадок між своїми дітьми.

Як же Бог Отець Небесний ділитиме цей спадок між Своїми дітьми? Порівну? Чи за бажанням кожного? Чи за потребою кожного? Чи за жеребком? Чи відповідно до становища, яке посідала людина в земному житті?

Ось що ясно: спасіння від пекла й вічної кари Ісус Христос купив для нас Своїми стражданнями та смертю і даром дає кожному віруючому. Через віру. А от вічну спадщину буде даровано кожному спасеному відповідно до прожитого на землі життя, виконаних і невиконаних справ, по істинній, досконалій та непідкупній Божественній справедливості.

Адже ми, віруючі, дуже по-різному проводимо своє життя на землі. Один постійно випробовує себе, очищається й освячується, а інший з порога відкидає всяку настанову та докір. Один невтомно шукає все нові

можливості для служіння Богові та ближнім, а інший вважає своєю заслугою те, що прийшов у дім Божий один раз на тиждень на зібрання. Один щедро ділиться з ближніми дарованими йому Господом матеріальними благословіннями, а інший насилу відриває від себе гроші для пожертвувань, при цьому стверджуючи, що інші також можуть заробити необхідне, коли працюватимуть, як він. Один з радістю й терпінням однаково приймає приємне і неприємне у своєму житті, в усьому довіряючи Господеві, а інший без кінця нарікає за щонайменших труднощів. І так далі... Невже такі різні віруючі люди будуть мати однакове вічне життя й отримують однакову вічну спадщину з руки Небесного Отця? Звичайно, ні! При тому, що Господь дуже добрий, багатий милістю й любов'ю, справедливий, праведний та істина завжди залишаються частиною Його ества й характеру і також визначають Його дії. Тому, пропустивши наші гріхи, викупивши нас із влади диявола, подарувавши нам вічне спасіння від покарання в пеклі та озері вогняному, сам зміст дарованого спасіння Він визначатиме згідно з істиною і відповідно до вищої Боже-ственної справедливості.

Саме тому усі спасенні, після воскресіння одних і преображення інших та урочистої зустрічі з Господом, відразу ж будуть приведені на Суд Христів, де їх буде освітлено світлом Божественної правди, випробувано в Божественному вогні, зважено на Божественних терезах, виміряно за всіма параметрами, – як і усе їхнє прожите життя, усі зроблені ними справи. Також будуть оцінені і самі віруючі люди щодо особистого зросту.

Суд Христів – це суд Божий для Його дітей, внутрішній суд, який не буде здійснюватися перед очима зовнішнього світу. Спочатку Господь бажає розібратися зі Своїми. Про цю подію не раз говориться у Священному Писанні: *«...час суду розпочатися з дому Божого...»* (1 Петра 4:17); *«...буде судити Господь Свій народ, та змилосердиться Він над Своїми рабами»* (Псалом 134:14; Повторення Закону 32:36); *«Приходить наш Бог, – і не буде мовчати: палючий огонь перед Ним, а круг Нього все буриться сильно! Він покличе згори небеса, і землю – народ Свій судити: "Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною". І небеса звістять правду Його, що Бог – Він суддя»* (Псалом 49:3-6); *«...всім нам належить явитися перед*

престолом суду Христового, щоб кожен прийняв згідно з тим, що він робив у тілі: чи добре, чи зле» (II Корінфян 5:10); *«Та буде Господь пробувати навіки, Він для суду поставив престола Свого, і вселенну Він буде судити по правді, справедливістю буде судити народи»* (Псалом 9:8-9).

Також свідчення про два суди ми знаходимо в словах апостола Павла, написаних Духом Святим: *«Та через впертість твою і нерозкаянність серця, ти збираєш проти себе гнів на день гніву і явлення праведного суду від Бога, що "віддасть кожному за вчинками його": тим, які постійністю в доброму ділі шукають слави, честі й безсмертя, – життя вічне, а самовдоволенням і тим, що не підкоряються істині, але віддаються неправді – лютість і гнів. Скорбота та страждання всякій людині, яка чинить зло: спочатку їудеєві* (віруючому євреєві та християнину), *а потім гелліну* (поганину чи невіруючому), *але слава, і честь, і мир всякому, хто чинить добро: спочатку їудеєві* (віруючому євреєві та християнину), *а потім і гелліну* (поганину чи невіруючому)!» (Римлян 2:5-10). У цьому уривку підкреслюється, що відплату відповідно до справ отримає кожен, тобто

віруючий і невіруючий, діти Божі та інші люди. І ще: апостол зауважує, що «спочатку» буде суд для віруючих і тих людей старозавітного та новозавітного часу, що пізнали істинного й живого Бога, а «потім» – для інших.

ГЛАВА 3

ПРИТЧА ПРО ТАЛАНТИ

ОЦІНКА СПАДЩИНИ,
ПЕРЕВЕДЕНОЇ
ІЗ ЗЕМЛІ НА НЕБЕСА,
З ТИМЧАСОВОГО У ВІЧНЕ

Ісус Христос не раз звертав увагу на цю подію майбутньої історії у Своему вченні, що передавалося учням та народам.

«...Пильнуйте, бо не знаєте ні дня, ні години, коли Син Людський прийде! І Він зробить так, як один чоловік, від'їжджаючи в чужу країну, покликав слуг своїх і доручив їм майно своє: одному дав він п'ять талантів, другому два, іншому один, кожному за спроможністю його, і негайно від'їхав. Той, що одержав п'ять талантів, пішов і використав їх на діло, і придбав інших п'ять талантів. Так само і той, що одержав два таланти, придбав інших два. Той, що одержав один талант, пішов і закопав його в землю, і сховав срібло господаря свого. По довгому часі вернувся господар рабів тих і зажадав звіту від них. І підійшов той, що взяв п'ять талантів, і він приніс інших п'ять талантів і сказав: "Пане, п'ять талантів ти дав мені, ось ще п'ять талантів я придбав на них". Господар його сказав йому: "Гаразд, добрий і вірний рабе! У малому був ти вірний, над великим поставлю тебе. Увійди в радість господаря твого". Підійшов також той, що взяв два таланти, і сказав: "Пане, два таланти ти дав мені, ось інших два таланти я придбав на них". Господар його сказав йому: "Гаразд, добрий і вірний рабе! У малому ти був вірний, над великим поставлю тебе. Увійди в радість господаря твого". Підійшов і той, що

взяв один талант і сказав: "Пане, я знав тебе, що ти чоловік жорстокий; жнеш, де не сіяв, і збираєш, де не розсипав. І я побоявся, і пішов та й заховав талант твій в землю; ось тобі твоє". Господар його сказав йому у відповідь: "Лукавий рабе і лінивий! Ти знав, що я жну, де не сіяв, і збираю, де не розсипав, тому треба було тобі віддати срібло моє купцям, і я, вернувшись, одержав би своє з прибутком. Отож, візьміть у нього талант і дайте тому, що має десять талантів. Бо всякому, хто має, дасться і примножитьься; хто ж не має, відніметься від нього і те, що має. А негідного раба вкиньте в темряву кромішню, там буде плач і скрегіт зубів"» (Матвія 25:13-30).

Отже, розгляньмо змальовану Учителем картину. Господар і пан маєтку уособлює тут Сина Людського – Творця, Спасителя, Господа та Вседержителя нашого світу, і немає нікого іншого, кого можна поставити на це місце. Те, що Він повинен відлучитися зі Свого дому, означає вознесіння Його на небеса, до Отця, щоб після Своїх викупних страждань за гріхи світу і славного переможного воскресіння прийняти від Отця владу, славу та честь, а також стати нашим Заступником перед Отцем і приготувати нам місце у майбутньому

новому світі: «*Достойн Агнець заколений прийняти силу, і багатство, і премудрість, і міць, і честь, і славу і благословення!*» *І всяке створіння, яке на небі, і на землі, і під землею, і на морі, і все, що в них, чув я, як співало: "Благословення і честь, і слава, і сила Сидячому на престолах і Агнцеві на віки вічні!"*» (Об'явлення 5:12-13); «*Бо ось Я створю нове небо та землю нову, і не згадаються речі колишні, і не прийдуть на серце!*» (Ісаї 65:17); «*...йду приготувати місце для вас*» (Іоанна 14:2). Та перш ніж відлучитися, Він закликає рабів Своїх, що означає віруючих у Нього, бо саме вони – раби Його у цьому світі, і доручає їм Свій маєток, розділяючи кожному за Своєю Божественною премудрістю та Своїм вищим суверенним рішенням, враховуючи потенціал та силу кожного створеного Ним Свого раба. І каже: отримане вами використайте на діло, пустіть в обіг на час відміряних вам днів життя, поки Я повернуся – тобто прийду за вами «*і візьму вас до Себе, щоб і ви були, там де Я*» (Іоанна 14:3).

Дані нам таланти – це абсолютно усе, що ми отримали від Господа Бога для земних днів нашого життя: велике і маленьке, матеріальне і духовне, душевні таланти і духовні дари. Починаючи з того, ким ми

народилися, в якій сім'ї, країні та якої національності, яка наша стать і особисті риси, – бо Сам Господь виткав кожного з нас в утробі матері й визначив кожному лінію долі, записавши Свої рішення до Своєї книги: «...**Ти створив моє нутро, Ти мене виткав в утробі матері моєї. Хвалю Тебе, що сотворив мене так дивно; діла Твої предивні, Ти душу мою знаєш вельми добре. Кості мої не були сховані від Тебе, коли постав я таємничо, коли мене творено в землі глибоко. Очі Твої бачили мої вчинки, усі вони записані у Твоїй книзі; і дні, що Ти мені призначив, коли ані одного із них іще не було...**» (Псалом 138:13-16*). Наше здоров'я та сила, міць та врода, розум та інтелект, здібності, освіта, сім'я – чоловік і діти, робота, фінанси та решта всього, що перебуває в колі нашого життя, – усе це те, що ми отримали від Нього в управління на час призначених нам днів земного життя.

Є речі, які ми отримуємо від Господа на все життя, а є те, що дається нам на певний час або навіть усього лише на певний момент.

Навіть якщо з нашого боку виглядає так, ніби ми щось заробили або чогось досягли власними стараннями, то все одно без Його

* Переклад І. Огієнка.

волевиявлення нічого не могло б зрушитися ні на йоту. Бо є те, що Господь дає нам без докладання будь-яких наших зусиль, і є те, що Він дає нам через виконувану нами роботу. Однак усе, що ми маємо на землі впродовж усіх наших днів тимчасового буття, що швидко минають, від щонайменшого до найбільшого, – усе це Він дає нам по Своїй всевишній суверенній волі. Ми у своєму житті не можемо мати нічого такого, чого б Він нам не дав: **«Що ти маєш, чого б не одержав? А якщо одержав, чого хвалишся, ніби не одержав?»** (I Корінфян 4:7).

Дуже важлива частина із дарованого Ним для нас – можливості: для реалізації свого призначення, для добрих справ тощо. Соломон каже: **«Знову я бачив під сонцем, що біг не у скорих, і бій не в хоробрих, а хліб не в премудрих, і не в розумних багатство, ні ласка – у знавців, – а від часу й нагоди залежні вони!»** (Еклезіяст 9:11). Визначає характеристики дарованого нам часу і керує доступними для кожної людини можливостями Господь Бог. Він відчиняє двері й зачиняє їх; збурює море й дає тишу; відкриває джерела тих або інших благословінь чи закриває їх; – усе це робить Він, Господь Бог усього творіння.

Отже, Він дав нам, рабам Своїм, усе необхідне й повелів використати на діло, пустити в обіг, поки ми перебуваємо на шляху до вічного життя, проходимо відміряний нам відрізок долі, доки живемо на цій тимчасовій землі, у цьому дочасному світі. *«Не ви вибрали Мене, а Я вибрав вас і поставив вас, щоб ви йшли і приносили плід, і щоб плід ваш перебував (приносився постійно)...»* (Іоанна 15:16). *«...Благодаттю ви спасені через віру, і це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився. Бо ми – Його творіння, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед призначив, щоб ми їх чинили»* (Ефесян 2:8-10). *«...З'явилась благодать Божа, що спасає всіх людей, і навчає нас, щоб, відкинувши нечестя та світські пожадливі, добродібно, праведно і побожно жили в теперішнім світі, і очікували блаженної надії та явлення слави великого Бога і Спасителя нашого Ісуса Христа, Який дав Себе за нас, щоб визволити нас від всякого беззаконня та очистити Собі людей вибраних, ревних до добрих діл»* (Тита 2:11-14).

І ось одного разу настане час, коли Господар цього світу повернеться, – це Другий Прихід Христа.

Тут хочу зробити невеликий відступ і зауважити: часто віруючі люди думають, що Другий Прихід Христа – це одноразова подія, що має відбутися одномоментно. Насправді це цілий період, котрий завершує історію нашого світу і за часом триватиме більше тисячі наших звичайних земних років. Сюди належить: кінець часу благодаті й спасіння для язичників та початок Великої Скорботи, сім років Великої Скорботи, вознесіння Церкви, правління антихриста, сурми та чаші гніву Божого, битва Армагеддон, Тисячолітнє Царство (сьоме тисячоліття людської історії, Господня субота в історії землі), звільнення сатани після тисячолітнього ув'язнення, останнє повстання народів проти Ізраїлю та Господа Бога, кінець історії землі й знищення її у вогні, суд для всіх народів перед Великим Білим Престолом, – усе це низка подій, що стосуються Другого Приходу Христа й завершення історії нашого світу. Коли ми говоримо про якийсь конкретний етап у загальному контексті Другого Приходу Христа, важливо розуміти, що це стосується не всього Приходу, а лише окремої події, яка має місце в певний момент тривалого періоду часу. Відповідно

до вищесказаного, Суд Христів – це одна із важливих подій, що повинна відбутися в початковому часовому періоді Другого Приходу Христа. (Більш докладно про Другий Прихід Христа я пишу в іншій книзі, яка, можливо, якщо Господеві буде угодно, побачить світ ще до початку цього часу...)

І коли Господь Ісус Христос прийде вдруге на землю, то спершу покличе до Себе рабів Своїх для звіту. Це сказано про воскресіння й вознесіння на зустріч із Спасителем усіх віруючих: починаючи від Авеля, включаючи Ноя, Мелхиседека, Авраама, Мойсея та всіх старозавітних віруючих, а також апостолів Ісуса Христа й усіх наступних новозавітних віруючих, до самого останнього новонаверненого нашого часу: *«...побачите Авраама, Ісаака, Якова та всіх пророків у Царстві Божім»* (Луки 13:28); *«...багато придуть зі сходу і заходу, та й сядуть з Авраамом, Ісааком та Яковом в Царстві Небеснім...»* (Матвія 8:11); *«...читаючи, ви можете зрозуміти моє пізнання таємниці Христової... щоб язичники також стали співспадкоємцями, складаючи одне тіло, і були співучасниками обітниць Божої в Христі Ісусі через Євангеліє...»* (Ефесян 3:4-6); *«Тож пам'ятайте, що ви, колишні язичники*

по плоті, яких називали необрізаними ті, що обрізані плотським обрізанням, рукотворним, що ви в той час були без Христа, відчужені від громади ізраїльської (народу Божого) і чужі завітам обітниць, без надії і без Бога в світі, а тепер ви в Христі Ісусі, що були колись далеко, стали близькими кров'ю Христовою. <...> ...Бо через Нього ми обоє маємо доступ до Отця в одному Дусі. Отже, ви вже не чужі і не пришельці, а співгромадяни святих (усіх віруючих минулих часів) і домашні Бога...» (Ефесян 2:11-13, 18-19).

Зібравши Свій народ, Вседержитель вимагає у нього відповіді про використання того, що Він йому дав у тимчасове володіння для земних днів. Цей момент якраз представляє один з описів Суду Христового, де кожен віруючий за себе повинен буде дати звіт Господеві: за прожиті дні та розпорядження усім, отриманим від Нього: **«І нема створіння скритого від Нього, але все оголене та відкрите перед очима Його. Йому дамо звіт»** (Євреїв 4:13); **«А ти чому судиш брата твого? Або чого ти зневажаєш брата твого? Адже всі ми станемо перед судом Христовим. Тому що написано: "Я живу, – говорить Господь, – і кожне коліно схилиться перед Мною,**

і кожен язик визнає Бога". Тому кожен з нас дасть відповідь за себе перед Богом» (Римлян 14:10-12). Слова «кожне» і «кожен» включають насамперед Його дітей.

Підходить перший раб і каже: *«Пане, п'ять талантів ти дав мені, ось ще п'ять талантів я придбав на них».*

Колись, будучи молодим проповідником, знаючи з дитинства дуже добре Священне Писання, я не зазнавав труднощів проповідувати майже на всі місця Біблії. Та минув час, Господь зростив мене, і я почав розуміти, що дечого не розумію у Біблії... Є така міра духовного росту, коли починаєш розуміти, що чогось не розумієш. Так трапилося і з цією притчею Ісуса Христа: я раптом зрозумів, що не розумію: як це – п'ять талантів отримав і на них придбав ще п'ять талантів? Що означає: *«інші п'ять талантів»**? Тривалий час тлумачення цього місця для мене залишалося загадкою, поки Господь не відкрив мені це Духом Своїм Святим.

Спочатку ілюстрація з життя. Багато людей емігрувало до США з різних країн, також і з Білорусі, Росії, України. Дехто з них у себе на батьківщині мав заощадження та

* Переклад І. Огієнка.

інші матеріальні цінності. Перед виїздом на постійне місце проживання до Америки, пожертвувавши якусь частину грошей церкві, на справу Божу та бідним, чимало емігрантів частину зароблених ними коштів хотіли узяти з собою для старту в новій країні. Як же вчинити в такій ситуації? Скласти, наприклад, мільйони білоруських рублів у валізу, привезти до Америки, піти в один із банків і сказати: прийміть, будь ласка, мої білоруські гроші, покладіть мені на рахунок! А в банку поглянуть на таку людину здивовано й дадуть відповідь: даруйте, на жаль, викиньте ваші білоруські гроші у смітник, бо у нас вони нічого не варті. Що б мала зробити розумна та завбачлива людина? Ще перед від'їздом їй слід було звернутися до місцевого банку чи обмінного пункту і конвертувати свої заощадження у валюту країни, куди вона збирається на проживання. І тоді вже з американськими доларами приїжджати до США, де можна буде купити за ці гроші автомобіль, щоб добиратися до роботи, або навіть внести перший платіж за квартиру чи будинок.

Точно такий принцип стосується всього, що Господь дав нам тут для життя: ми покликані тимчасове земне по максимуму

конвертувати у вічний небесний скарб. Жодна людина не уникне смерті й не житиме вічно на землі, і ніхто нічого з матеріальних земних цінностей не зможе узяти з собою в потойбічне життя. Тут ми мандрівники та прихоськи, тимчасові мешканці у дочасному й минутому світі. Усіх нас, усіх людей без винятку чекає вічність. І впродовж нашого тимчасового перебування на землі відбувається процес формування кожного з нас для вічного життя. Можна висловити ту ж думку інакше: відповідно до початкового плану Господа Бога, Творця і Вседержителя, ми є прямими співучасниками процесу творіння самих себе для вічного життя. Ким ми будемо у вічності і чим там володітимемо – вирішується тут і зараз на землі, впродовж коротких днів відміряного нам земного буття.

Та як практично відбувається конвертація тимчасового у вічне, як на отримані на землі п'ять талантів здобуваються на небі інші п'ять талантів? Щоб краще зрозуміти це, розглянемо декілька практичних прикладів.

У 60-х роках минулого століття глава комуністичної партії Радянського Союзу сумнозвісний Микита Хрущов оголосив нову хвилю боротьби з релігією. Він обіцяв,

що 1980 року настане ера комунізму і тоді останнього віруючого покажуть у новинах по телебаченню. На моїй земній батьківщині, у місті Бресті, місцева влада завзято поставила-ся до заклику керівника держави. Одного разу під захистом міліції вони підігнали бульдозери до молитовного дому і зрівняли його з землею, відзвітувавши нагору: з церквою та релігією в нашому місті покінчено!

Однак Церква – це не зовнішні стіни молитовних будинків: Христова Церква складається з живого каміння, зі спасених та відроджених згори від Духа Божого людей. І віруючі вирішили збиратися по своїх домівках для поклоніння, молитов та навчання. Віруючих у Бресті було чимало, з молоддю та дітьми більше п'ятисот чоловік. Тому розділилися на чотири райони і робили зібрання у приватних будинках братів та сестер за чергою. Я добре пам'ятаю, коли на деякі служіння збиралося біля двохсот п'ятдесяти – трьохсот чоловік. Тоді здебільшого приватні будинки не були дуже великими, і господарі, щоб можна було прийняти таку кількість людей, виносили всі меблі надвір, у сарай або гараж і в кожній кімнаті ставили лавки, зроблені з простих дощок, розташовуючи їх заради

місткості так, що насилу можна було пройти збоку попід стіною.

Тоді у нашому місті ще не було тротуарів, і навесні та восени, коли дощило, віруючі приходили на зібрання з налиплою на черевиках грязюкою. Сяк-так очистивши взуття, вони проходили до спальні, дитячої – туди, куди іншої пори ніхто і ніколи не заходив не роззувшись. Мене захоплювали господарі, які після служіння прибирали грязюку у хаті, і робили це з таким благоговінням та любов'ю, неначе вони щойно приймали у себе самого Ісуса Христа з дванадцятьма апостолами.

Взимку, коли бракувало кисню через велике скупчення людей у будинку, доводилося відчиняти вікна на вулицю. У приміщення заходило морозне повітря – і по стінах тепло вапно, відвалювалися наклеєні шпалери. Господарі влаштовували зібрання декілька черг поспіль (кілька тижнів), і потім робили повний ремонт кімнат власним коштом, бо вони своїм будинком служили Господеві!

Я впевнений: кожен з тих, що послужили таким чином на землі своїм житлом для Христа та Його Церкви, заробив у Господа на небесах, на майбутній Новій Землі, палац, *«дім нерукотворний, вічний»* (II Корінфян 5:1),

і у вічному житті без кінця радітиме через те, що скористався можливістю конвертувати в Небесне Царство своє майно, дане Богом на цій землі, – звичайний земний будинок.

Дехто з віруючих просить у Господа благословення для покращення умов земного побуту: набридла двокімнатна квартира – дуже хочу п'ятикімнатний дім на землі, з вітальнею, каміном, басейном у дворі. Наш Господь дуже добрий, не жадібний, і тому часто відповідає згодою і благословляє купити або побудувати за нашим бажанням. Але: що ти робитимеш у цьому комфортному та гарному власному будинку? Звучить відповідь: як що? Жити! Нам з дружиною простора й затишна спальня, кожному з дітей по кімнаті, збиратимемося у великій залі, на зручних кріслах та диванах, і радітимемо життю. І Господеві подякуємо за благословення... Усе це добре. Мати великий сучасний дім не є злочином перед Господом. Однак таким шляхом не відбувається конвертація будинку на небеса! Отримає цей чоловік свій пай на Новій Землі, і там – говорю притчею – доведеться йому жити усю вічність в якомусь наметі або ж взагалі під відкритим новим небом, бо не конвертував свій чудовий земний дім у вічне життя!

Хтось скаже: добре вам було за час гонінь – ви тоді могли своїм житлом служити Господеві. А ми тепер, в умовах свободи та благополуччя, збираємося в облаштованих молитовних будинках. Як же ми можемо конвертувати свої квартири у вічність? Не поспішайте з висновками. Саме в цьому й полягає одне із завдань, даних нам Господом на час земного життя: виявити мудрість, кмітливість, винахідливість та віднайти можливості конвертувати отримане від Нього у своє ж вічне життя.

Якось в одному з міст Радянського Союзу я познайомився в церкві з молодою сімейною парою. Ні він, ні вона не мали якогось помітного таланту або дару й відповідного служіння на виду у всіх на зібранні. Та вони дуже хотіли служити Господеві, і Дух Святий дав їм доручення – служіння гостинності. Вони приймали у себе вдома віруючих людей, що приїздили погостювати до їхнього міста. На кожному зібранні подружжя уважно вдивлялося в обличчя присутніх у залі: чи немає нової незнайомої людини, яку можна було б запросити на нічліг. Коли такі знаходилися, то пара першою підходила після закінчення зібрання й запитувала: чи ви гість у нашому

місті? Чи є вам де зупинитися на ніч? Якщо виявлялося, що людина приїжджа, то подружжя негайно з великою привітністю та любов'ю запрошувало її до себе додому.

Коли гості потрапляли до квартири цієї сім'ї, – а це була двокімнатна хрущовка, – то спочатку дещо розгублено дивилися на господарів. Тут слід пояснити незнаючим, що таке двокімнатна хрущовка: у коридорі насилу можуть поміститися дві людини стоячи; кухня за площею така, що господині не потрібно ходити по ній – досить лише повертатися на місці, і скрізь дістанеш простягнутою рукою (так зручно!); у кімнаті, що називається дитячою, якщо поставиш півтораспальне ліжко, то більше нічого й не поміститься; друга кімната трохи більша. І ось у таку квартиру ця сім'я, що мала двох дітей, запрошує гостей! А господарі у відповідь на ніяковість гостей з щирою, непідробною любов'ю їх заспокоюють: не хвилюйтеся! На ніч ми старшого покладемо під стіл на кухні, меншого заберемо до себе в ліжко, а вам, нашим дорогим гостям, уся дитяча кімната в розпорядження.

Вражає те, що гості, які побували в цій родині та їхній квартирі, наступного разу хотіли знову зупинитися у них! Адже справа

не розмірах квартири, а в розмірах серця – наскільки широко й гостинно воно відкрите для ближніх. Часом потрапиш до сучасного палацу, і боїшся повернутися: раптом щось зачепиш, перевернеш і розіб'єш – а потім до смерті не розрахуєшся за завданий збиток...

Я абсолютно впевнений, що ця молода сім'я своїм служінням гостинності заробила у Господа на Новій Землі чудову спадщину, якою володітиме вічно: *«Не забувайте гостинності, бо деякі через неї, не знаючи, прийняли ангелів»* (Євреїв 13:2); *«Будьте гостинні один до одного без нарікань»* (1 Петра 4:9); *«...чужинцем був, і ви прийняли Мене... <...> І Цар скаже їм у відповідь: "Істинно кажу вам: так, як ви зробили це одному з цих братів Моїх менших, те зробили Мені!"»* (Матвія 25:35, 40).

Знаходьте, як по максимуму конвертувати на небеса дані вам Господом будинки та квартири: проводьте у себе домашні, біблійні та молитовні групи, приймайте гостей, беріть на квартиру тих, хто потребує проживання, використовуйте різні інші шляхи. Підходьте до цього питання ініціативно, винахідливо, творчо, жертовно, посвячено, – і нехай Дух Святий допоможе вам. *«Не збирайте скарбів собі на землі, де міль та іржа нищать їх,*

*і де злодії підкопуються і викрадають їх. **Збирайте собі скарби на небі**, де ні міль, ні іржа не нищать їх, де злодії не підкопуються і не викрадають. Бо де скарб ваш, там буде і серце ваше» (Матвія 6:19-21).*

Якось мені довелося побувати на похоронах одного брата, що відійшов до Господа у віці більше вісімдесяти років, який був родом з Волинської області, Україна. Під час траурної вечері один з друзів згадував пройдений шлях цього брата і свідчив про нього. У 70-х роках двадцятого століття в Радянському Союзі, маючи благословення від Господа, віруючі люди в містах та селах почали жити матеріально трохи краще, і багато хто міг купити мотоцикл. Роботящі брати, заробивши важкою працею гроші, купували мотоцикли з колясками. У неділю начищали своїх залізних коней до блиску, садовили на сидіння за собою дружину, у коляску дітей, і їхали в церкву. Після зібрання, поспілкувавшись з друзями, сім'ями поверталися назад.

У цього ж брата не було грошей, щоб купити такий мотоцикл, і тому він придбав моторолер «В'ятка»: вже не мопед, ще не мотоцикл, але два чоловіки могли на ньому розміститися. І щонеділі цей брат вирушав з дому

за півтори години до зібрання, об'їжджав усі далекі хутори, де жили старенькі, які за станом здоров'я не могли прийти самостійно на служіння, і звозив їх у дім Божий. Коли зібрання закінчувалися й усі брати на своїх могутніх рисаках розліталися по домівках, цей брат знову півтори години розвозив стареньких на хутори. Робив так він багато років, поки жив у тому селі. І виконував це служіння добровільно, ніхто в церкві йому цього не доручав, завжди з доброю усмішкою, радістю та миром, ніколи не нарікав і не скаржився на те, що немає охочих допомогти. Говорю притчею: я певен, що цей брат конвертував свій моторолер на небеса і на золотому транспорті їздитиме золотими вулицями Нового Єрусалима!

Багато хто благає Господа, щоб допоміг їм поміняти свою стареньку машину на нову та сучасну. Господь дуже добрий і не жадібний, і часто благословляє: будь ласка, Мое дитя, купи собі, користуйся. Володіння дорогим комфортним автомобілем саме по собі не гріх. Та як ти розпорядишся цим новим транспортом? Тепер возитимеш тих, у кого немає власного авто, чи допомагатимеш кращою машиною в служінні Господеві?

Практична життєва відповідь часто така: користуватимуся благословінням, їздитиму за своїми потребами та на відпочинок, сам і з родиною, комфортно та із задоволенням. Однак при використанні для себе твій транспорт на землі й залишиться, і тоді доведеться всю вічність пішки ходити, бо не конвертував свій чудовий земний автомобіль у небеса (звичайно, говорю притчею).

Усім нам Господь поставив завдання: УСЕ, що Він нам дав на землі, потрібно зуміти КОНВЕРТУВАТИ на небеса, абсолютно все! Здібності, здобуту освіту, суспільне становище, гроші, будинок, автомобіль, час, зв'язки та багато чого інше, велике і маленьке, матеріальне й духовне.

Навіть, наприклад, сім'ю. Я не раз був свідком ситуації, коли молодий брат, будучи ще неодруженим, виявляв великий потенціал в служінні. Та коли оженився, молода дружина не захотіла відпустити його на служіння Господеві, бажаючи бачити чоловіка поряд з собою в усіх життєвих обставинах, і брати в подібних сім'ях так і не стали служителями Божими, як це Господь мав у Своему плані для них. Такі дружини не конвертують свій шлюб у вічне життя.

І знаю випадки, коли в новоствореній сім'ї брат зовсім не думав і не мав на меті служити Господу. Проте дружина хотіла, щоб її чоловік був не просто мужчиною для неї на землі, але й служителем перед Господом. І вона своїм лагідним підбадьоренням, акуратними настановами, підказками з любов'ю, багатьма молитвами спрямувала чоловіка так, що він згодом став не просто одним із служителів, але навіть пастором церкви. Такі дружини конвертують свій шлюб і своїх чоловіків у Небесне Царство.

У Священному Писанні в Першій книзі Самуїловій є дві розповіді про батьків та дітей: одні батьки конвертували своїх дітей на небеса, інші не скористалися цією можливістю. Анна не мала дітей і молилася Господеві хоча б про одного сина. Вона сказала Богові так: «Якщо Ти даси мені сина, то я віддам його Тобі». Господь почув її молитву і дав їй сина. І Анна виконала свою обітницю: вона народила, вигодувала, поставила на ноги даного їй Богом сина Самуїла, прищепила йому від самого початку неподільну любов до Господа і привела у дім Божий до священника Ілія. Вона й далі піклувалася про сина як могла, супроводжувала його своїми материнськими

молитвами – і Самуїл став одним з найбільших перед Господом пророків та суддів народу Ізраїльського. Ось приклад успішної конвертації на небеса Богом даної батькам дитини.

І в той самий час у Ілія було два сини, чие посвячення на служіння Господу зумовлювалося їхнім походженням. Та їхній батько, хоча був священником Божим, ростив дітей для себе. Йому подобалося, коли вони пригощали його куснями жертовного м'яса. Він закривав очі на їхню неправильну поведінку, коли вона приносила йому бажану користь. Він неприпустимо поблажливо ставився до їхніх злочинів перед Господом, виправдовуючи це батьківською любов'ю. І Бог відкинув його синів, увесь їхній рід було позбавлено на всі наступні покоління священства. А одного дня Ілій позбувся своїх дітей – їх убили вороги. Ілій ростив та виховував синів для себе, не хотів конвертувати в небеса – і втратив їх навіть ще за час земного життя.

У фільмі Спілберга «Список Шиндлера» є вражаючий момент, що дуже виразно й точно ілюструє досліджувану нами тему. Друга світова війна закінчилася, нацистська Німеччина капітулювала. У концентраційному таборі,

серед загальної радості євреїв, що вижили, головний герой стоїть дещо розгублено й докоряє собі: навіщо розтринькав стільки грошей по ресторанах та на різні непотрібні розваги, коли міг би за ці кошти врятувати ще декількох людей, приречених на смерть? Чому не продав автомобіль – адже за нього міг би викупити ще десять чоловік? Для чого залишив собі золотий партійний значок на лацкані піджака – він коштував два людські життя?! Так і кожен з нас, ставши перед Судом Христовим, шкодуватиме про все те, що ми використали на землі лише для себе, для тимчасових днів, тимчасових цілей, скороминущих задоволень і не конвертували дане нам у свою вічну небесну спадщину.

Відколи я зрозумів і прийняв це Боже одкровення щодо нашого земного життя, мене зовсім перестали вражати масштаби та велич усього того, що люди мають тут на землі (хоча й раніше це не було для мене великою цінністю). Адже справа не в тому, чим ми володіємо зараз, але в тому, що кожен з нас візьме з собою в майбутнє Небесне Царство, на Нове Небо і Нову Землю. І багато з тих, навіть переважна більшість, хто на землі був багатим та знатним, на небесах, – якщо

тільки взагалі туди потраплять як діти Божі, – будуть бідними та вбогими, бо не дбали про те, щоб дані їм Господом ресурси ефективно конвертувати у вічне життя. *«Ісус же сказав учням Своїм: "Істинно кажу вам, що важко багатому увійти в Царство Небесне. І ще кажу вам: легше верблюдові пройти крізь голчине вушко, ніж багатому увійти в Царство Боже"»* (Матвія 19:23-24).

У Священному Писанні ми читаємо про встановлений Господом принцип: *«Не зав'яжеш рота воліві, коли він молотить»* (Повторення Закону 25:4; I Корінфян 9:9). У житті це виглядало так: готували тік – майданчик з дуже твердим, кам'яним покриттям, і на ньому розкладали снопи пожатих зернових. У центрі майданчика стояв стовп, до нього прив'язували вола, і той ходив по колу, вимолочуючи зерно з колосків. Непросто було воліві ходити по слизьких колосках, безперервна одноманітна робота пробуджувала апетит, і йому дуже хотілося поїсти соломи із зерном, по якій він топтався. І Господь Бог дав Своему народові заповідь для такої ситуації: коли віл молотить, то не маєш права одягати йому намордник, забороняти йому їсти те, що він у цей момент вимолочує.

Апостол Павло розкриває ширше зміст цієї заповіді Господньої: вона стосується не в меншій мірі служителів Божих, що працюють на різних ділянках Його жнив на землі, – вони мають право *«жити від благовісткування»* (I Корінфян 9:14), користуватися пожертвуваннями для утримання самих себе і їх сімей.

Я ж хочу, щоб ми поглянули на зміст цієї Божої заповіді в загальній перспективі нашого життя на землі та майбутнього звіту перед Судом Христовим. Господь дав нам різні таланти на час життя на землі й повелів: пустіть в обіг, конвертуйте у вічне життя все те, що Я вам дав! При цьому, коли ви живете виконанням свого призначення на землі, коли ви по максимуму працюєте для Господа Бога й грядущого вічного життя, водночас вам необхідно задовольняти свої фізичні потреби: харчуватися, одягатися, мати дах над головою, турбуватися про сім'ю та дітей. Так от, цією заповіддю Господь Бог говорить: маєте право користуватися потрібним вам для проживання з усього того, що Я вам дав. Він не затуляє рота нам, Його волам, що молотять для вічного життя. Аби лише ми не забували головне – те, для чого Він помістив нас на землі: молотити у вічне життя, по максимуму

конвертувати все те, що Він дав нам тут, у Небесне Царство. На превеликий жаль, у Господа є немало таких волів, тобто людей, які постійно думають тільки про те, як ще й ще набити свій шлунок тим, що дається в житті, для себе і зараз. Чого варта лише одна з людських приказок: бери від життя все, що можеш. Такі люди виглядають як розжирілі, відгодовані на забій воли, що не здатні ні до якої серйозної праці для Господа на землі, не цікавляться своїм призначенням, байдужі за великим рахунком до долі ближніх, зовсім не думають про майбутнє вічне життя та звіт перед Всевишнім Владикою за використання всього того, що Він їм дав. За такий спосіб життя їм доведеться дати відповідь перед Господарем видимого і невидимих світів.

Останній із згаданих у притчі Ісуса Христа рабів під час звіту перед Паном повернув усе отримане цілим та неушкодженим. Принцип життя цього раба був таким: головне, щоб не прогуляти, не пропити, не зіпсувати дане йому Господом. Так живе немало віруючих людей: вони вважають, що головний і достатній сенс християнського життя на землі полягає в тому, щоб не грішити, не бути в компаніях розпусників та відступників,

постійно ходити до церкви, поводитися в усіх відношеннях як личить святим – і на цьому все. Такі люди, отримавши прощення гріхів і дар Святого Духа, далі, будучи спасеними, живуть на землі лише для себе. Ні, ні – вони не грішать, навіть багато уваги приділяють особистій святості, але при цьому турбуються лише про себе, користуючись отриманою благодаттю та всіма благословеннями. Гадаю, що деякі з них навіть немало критикували інших за «недостатню святість», тих, які старалися хоч щось робити для Господа. Послухаєш молитви таких віруючих – безкінечні прохання: дай, пошли, допоможи, благослови, захисти, збережи, уздоров, – і все для себе, улюбленого, для свого земного тимчасового благополуччя, устрою та щастя.

І от настає момент істини перед Судом Христовим. Вони приносять своє збережене, незіпсоване, законсервоване життя перед Боже лице і кажуть: «...ось Тобі Твоє». І тут, на свій величезний подив, чують слова, що повергають їх у дрож, журбу та ридання: «Лукавий рабе і лінивий!» Для себе на землі ти жив, прагнув забезпечити собі затишне й комфортне існування, не раз просив у Мене допомоги та благословень – і Я, у Своїй доброті

та щедрості, давав їх тобі набагато більше необхідного. Чому ж ти так і не знайшов часу й можливостей, щоб дізнатися про своє вічне призначення серед дочасних днів і хоч якоюсь мірою виконати його?! Усе для себе – і нічого для Мене?! Усе для тимчасового життя – і нічого для вічного?! *«...Негідного раба викиньте в темряву кромішню, там буде плач і скрегіт зубів».*

Виходить, що деякі віруючі люди, подібні до раба, котрий закопав і ніяк не використав дані йому таланти для Господа, – а це означає і в служінні ближнім, – після вознесіння в числі спасених від Суду Христового будуть викинуті *«до зовнішньої темряви»**. Хтось вбачає це твердження невідповідним до його теологічних побудов. Іншим видається нелогічною така дія Господа: спочатку підхопити з Церквою, а потім викинути від Суду Христового *«до зовнішньої темряви»*, – з різних причин люди не можуть вмістити ці слова Христа у свій розум. Я ж підходжу до сказаного не з позиції розуму чи теології, а зі смиренням і проханням про одкровення згори. І вірю, і бачу, і розумію, що саме так і станеться: після вознесіння, ставши перед Судом, віруючі,

* Переклад І. Огієнка.

які в підсумку свого життя уподібняться рабові, що провів час у цілковитому егоїзмі для самого себе, будуть звідти, від лиця Ісуса Христа кинуті *«до зовнішньої темряви, там буде плач і скрегіт зубів»*. Тобто вони будуть позбавлені благодаті на віки вічні бути в числі дітей Божих. (Я свідомо тут не йду далі і не заглиблююся, що таке *«зовнішня темрява»*. Бо розуміння цього не важливе для досліджуваної нами теми і може відвернути нашу увагу в непотрібну для нас сторону...)

Отже, Господь ясно говорить нам: кинуті *«до зовнішньої темряви»* віруючі потраплять туди не через свої гріхи, бо Ісус Христос постраждав за їхні гріхи і дарував їм спасіння по вірі. В цьому відношенні *«дари ж і покликання Божі невідмінні (незмінні, непохитні)»* (Римлян 11:29). Цих людей буде осуджено за невиконання свого призначення на землі, за те, що вони не спромоглися зробити хоча б одне з діл, *«які Бог наперед призначив, щоб ми їх чинили»* (Ефесян 2:10). Не за гріхи, а за духовну лінь, бездіяльність у питаннях, що мають вічне значення, за безцільне існування впродовж днів земного буття. Це дуже серйозне попередження всім егоїстам та неробам з числа спасених Господом.

У протестантів, разом і євангельських християн, на тлі відступу від біблійних істин в середовищі католицької церкви – продажу індульгенцій, проголошення спасіння через діла, угодні церковному й державному керівництву, та багато чого іншого – відбулося маятникове викривлення Христового вчення в протилежний бік: абсолютного заперечення будь-якої участі людини в процесі особистого спасіння для вічного життя, невизнання хоч якогось сенсу у виконанні жодних добрих справ. Як кажуть у таких випадках, разом з брудною водою вихлюпнули й дитину. Звичайно, без Христа і справи Його відкуплення, звершеної на Голгофі, ніхто з людей не міг би спастися. Та щоб спасіння стало особистим надбанням людини, Господом передбачено хоч зведену до мінімуму, однак реальну вільну участь її в тому, щоб: прийняти вірою Добру Новину, покаятися в гріхах і навернутися від гріховних доріг на шлях Божої правди. Отець дає запрошення на шлюбну вечерю Свого Сина, але запрошені можуть як прийняти, так і відкинути його. У цьому й полягає наша справа або участь – у прийнятті спасіння, здобутого для нас Ісусом Христом дуже дорогою ціною. Воістину,

Царство Небесне було наближене до нас, людей, дуже близько!

Після прийняття людиною спасіння, за Божим провидінням та волевиявленням, у днях її життя, що продовжуються на землі, відбувається наповнення отриманого вічного спасіння всяким важливим та цінним вічним змістом. Тут також ми не зможемо досягти успіху без Христового керівництва, участі й допомоги: *«...без Мене не можете робити нічого»* (Іоанна 15:5). Та Він же й сказав: *«...Я з вами повсякденно, аж до кінця віку!»* (Матвія 28:20). У житті спасених реалізація свого призначення, здійснювана у звершенні угодних Господу справ та виконанні Його волі в різних сферах людського буття, набирає дуже великого значення, про що і говорить ця книга від початку й до кінця.

ГЛАВА 4

ПРИТЧА ПРО МІНИ

ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ

Одного разу ту ж саму притчу про таланти Ісус Христос розповів слухачам дещо в іншому варіанті; записав це євангеліст Лука.

«...Один чоловік, високого роду, відправлявся в далекий край, щоб прийняти царство і повернутись. Покликавши десять рабів своїх, дав їм десять мін срібла, та й сказав їм: "Пустіть їх в діло, поки Я повернуся!" <...> І коли повернувся, прийнявши царство, звелів

покликати до себе тих рабів, котрим дав срібло, щоб довідатися, хто що придбав. Прийшов перший і сказав: "Господарю, міна твоя принесла десять мін". І сказав йому: "Гаразд, добрий рабе; ти в малому був вірний, візьми управління над десятьма містами". Прийшов другий і сказав: "Господарю, міна твоя принесла п'ять мін". Він сказав і тому: "І ти будь над п'ятьма містами!" І ще інший прийшов і сказав: "Господарю, ось твоя міна, яку я зберігав, загорнувши в хустину. Я ж боявся тебе, бо ти чоловік жорстокий: береш те чого не клав, і жнеш – чого не сів". А він сказав йому: "Словами твоїми буду судити тебе, рабе лукавий. Ти знав, що я чоловік жорстокий: беру я, чого не клав, і жну – чого не сів; чому ж не віддав ти срібло моє міняльникам; і я, повернувшись, взяв би своє з прибутком?" І сказав присутнім: "Візьміть від нього міну і дайте тому, хто має десять мін". І вони сказали йому: "Господарю, він уже має десять мін". "Говорю ж вам: кожному, хто має, тому дасться, а хто не має, відбереться і те, що має"» (Луки 19:12-26).

Усі дійові особи та їхні прообрази в цій притчі ті ж самі. Різниця лише в тому, що кожному рабові було дано однаково – по одній

міні: це мішечок срібла вагою 600–800 грамів (учені дають різні визначення, але для нас зараз це зовсім неважливо). Коли ж рабів було покликано і вони почали звітуватися перед Господарем, то виявилось, що кожен з них по-різному досяг успіху в поводженні з довіреним йому скарбом.

Перший прийшов з радістю й натхненням і сказав: *«Господарю, міна Твоя принесла десять мін»*. Примножив даний йому скарб вдесятеро! Яке ефективно застосування довіреного йому капіталу! Схоже, що у цього раба майже не було часу жити на землі для себе, що він використав усі можливості, аби примножити срібло свого Пана. А про себе турбувався лише за найнеобхіднішим мінімумом. І почув від Господаря благословенну оцінку: *«Гаразд, добрий рабе; ти в малому був вірний, візьми управління над десятьма містами»*.

Виявляється, у майбутньому вічному житті, на Новій Землі і Новому Небі, буде не лише одне місто Новий Єрусалим – там буде багато міст (чи того спадку, який мається на увазі під цими словами в притчі Христа), і Отець Небесний розподілятиме їх між Своїми дітьми. Адже ми, помилувані, прощені,

народжені Духом Святим і таким чином всиновлені Ним, стали братами та співспадкоємцями Ісуса Христа у спадкуванні майбутнього вічного світу: *«Ісус говорить їй: "...йди до братів Моїх і скажи їм: 'Я йду до Отця Мого і Отця вашого, і до Бога Мого і Бога вашого'»* (Іоанна 20:17); *«І Цей Самий Дух свідчить нашому духові, що ми діти Божі. А коли діти, то і спадкоємці, спадкоємці Божі, співспадкоємці Христові...»* (Римлян 8:16-17).

Величина ж отримуваної небесної спадщини визначатиметься мірою ефективності правильного використання всього, що ми отримали від Господа для тимчасових днів життя на землі.

Підходить для звіту другий раб. Він приніс лише п'ять мін, і йому ніяково перед Господарем і першим рабом. А чому п'ять, а не десять, як попередній раб? Бо під час перебування на землі цьому чоловікові хотілося не лише працювати для Господа свого, але також і пожити для себе, покористуватися дарованим йому багатством собі на втіху. Тут не говориться про гріховні пристрасті, ні, – мова йде про зовні благопристойні, цілком законні перед Господом речі. Проте життя влаштовано так, що ми не можемо одночасно досягти

успіху на двох фронтах: якщо працюєш для Господа і вічного Царства, то нехтуєш собою в земних надбаннях, радощах та задоволеннях; коли ж піклуєшся про власне благополуччя в земних днях, то автоматично відповідно позбавляєш сам себе можливостей у здобутті вічного спадку. Про це Христос так сказав: *«Ніхто не може служити двом панам: бо або одного він буде ненавидіти, а другого любити, або до одного буде прихильний, а до другого – зневажливий. Не можете служити Богові і мамоні (земному багатству)»* (Матвія 6:24). Тому в усьому, у чому цей другий раб мав здобуток для себе впродовж тимчасових днів земного життя, він втратив у надбанні спадщини для вічності. Отож у нього вийшло на отриману одну міну придбати лише п'ять мін.

Дивує і радує виявлена у відповідь великодушність та милість Господаря: Він не дорікає за використання отриманих ресурсів і часу для особистого блага. Всевишній Суддя завжди шукає всяку щонайменшу можливість для нашого виправдання і благословення, – слава й подяка Йому за величезну та невимовну Його любов до нас, недостойних! *«...Бог не знищить душі, і Він задумав не відвер-*

нути від Себе відігнаного» (2 Самуїлова 14:14). «...Тростини надломленої не переломить, льону тліючого не загасить, доки не установить правосуддя» (Матвія 12:20). Господар ніби говорить рабові Своему: отож, не будемо про сумне; що використав, прожив для себе, те вже втрачено безповоротно. Однак ти все ж трудився й для Мене, і п'ять мін таки приніс перед Судом Христовим. Винагорода визнається за шкалою абсолютної Божої справедливості: якщо ти на одну міну заробив п'ять мін – то й отримай в управління відповідну кількість міст, тобто пропорційну долю вічної спадщини.

Був час, коли Господь благословив віруючих Радянського Союзу матеріальними можливостями, і багато хто з них придбав мотоцикли та автомобілі, що для простого народу тоді було досить великим багатством й ознакою високого рівня життя. (Досить згадати, що тоді треба було стояти на черзі біля п'ятнадцяти років, щоб отримати право придбати новий автомобіль. Страшилку про те, що у віруючих на зібраннях приносять в жертву людей, змінила сповнена чорних заздрощів плітка: усім, хто записується в «штунди», дають нову машину.) Автомобілі

водили майже самі лише чоловіки, і брати полюбляли поїздки з хором або оркестром у сусідні церкви й міста: виміють і відполірують свої легковички, перевіряють та відрегулюють технічний стан, розсадять пасажирів і колоною вирушають у подорож. Десять по дорозі зупиняться для спільної трапези, молодь пограє в м'яча, поспілкуються, обмінюються новинами, – і далі в путь. Звичайно, на місці призначення проведуть зібрання: проповідують, декламують християнську поезію, співають та грають на славу Богу. Це було благословенною формою християнського життя, служило зближенню братів та сестер як у межах однієї громади, так і зміцненню зв'язків між помісними церквами.

А на тижні нерідко треба було з'їздити в села, розташовані на відстані від двадцяти до п'ятдесяти кілометрів від міста, щоб допомогти самотнім старим віруючим людям: посадити чи викопати картоплю, відремонтувати або побілити хату, заготовити дрова на зиму тощо. І часто неможливо було знайти в церкві чоловіка, готового послужити для цього своїм автомобілем. Зазвичай відповідали: я вже був у поїзді – тепер нехай інший послужить. І що скажеш: правду брат говорить... Не раз

хотілося пожалітися на таке ставлення до потреб ближніх, хоча в Слові написано, щоб ми не нарікали один на одного.

У цей самий час один молодий брат після навернення до Господа дуже сильно забажав присвятити своє життя на служіння. Спочатку він спробував співати в хорі, проповідувати – тобто робити те, чим переважно служили Господеві тоді в церквах. Та виявилось, що у нього немає ні музичного хисту, ні дару для проповіді. Однак він був дуже здібний в усьому, що стосувалося машин; але ви пам'ятаєте, що в ті часи можна було тільки у вісімнадцять років записатися в чергу на придбання автомобіля і доводилося ще мінімум п'ятнадцять чекати, коли вона підійде. Та Господь бачив бажання серця цього брата, і Дух Святий підказав йому рішення: він пішов працювати комбайнером на збір урожаю. Декілька років підряд він посідав перші місця в районі серед комбайнерів, за це отримав право купити легковий автомобіль поза чергою, і за гроші, зароблені на жнивах, придбав цю машину. І ось він на новенькому легковичку приїздить до церкви і каже: візьміть мене з автомобілем на служіння Господу!

Це було надзвичайне служіння. Коли служителі їздили з ним на конференції, семінари, возили папір для підпільного видавництва духовної літератури, то часто доводилося намотувати тисячі кілометрів і проводити тижні в дорозі. Якщо брати пропонували замінити його за кермом, щоб він відпочив, той часто відповідав: «Ні, не забирайте у мене моєї нагороди. Ми приїдемо на місце, ви проповідуватимете – і за це отримаєте у Господа свою винагороду. А я тоді просто слухатиму – за це мені ніякої нагороди не буде. Моя нагорода здобувається зараз, коли я везу вас на служіння, тому не віднімайте її у мене». І Господь давав братові таку наснагу та силу, що він міг по декілька днів їхати за кермом практично без відпочинку.

Розсудіть самі: один християнин на своєму автомобілі поїде раз на півроку на служіння з хором – і вважає, що потрудився для Господа. Другий, подібно до цього молодого брата, служить своєю машиною день і ніч. Хіба вони отримують однакову винагороду? Звичайно, різну, відповідно до ефективності застосування отриманого від Господа земного благословення.

У моїй пам'яті назавжди залишився будинок одного з Божих служителів у колишньому

Радянському Союзу. Це був на ті часи чималий двоповерховий дім. Деякі люди, дивлячись на нього з боку, заздрили й розпускали плітки. Я мав можливість побувати в ньому не раз. Майже завжди в цьому домі були гості, що приїхали до міста з різних кінців Радянського Союзу. А під час проведення великих християнських конференцій часто траплялось, що бракувало місця в кімнатах постелити навіть матрац на підлозі, щоб переночувати, і хтось спав, сидячи на сходах, що вели з першого на другий поверх. І я пам'ятаю комфортні благоустроєні будинки, які лише зрідка відчиняли двері для прийому гостей або проведення будь-яких церковних служінь. Як все-таки неоднаково, з дуже різною мірою посвячення ми, віруючі, служимо Господеві та ближнім тим, що отримали від Нього в користування на цій землі!

Помічав не раз у світському товаристві серед чоловіків: коли спілкуються, то постійно згадують про службу в армії за часів молодості, наче після цього в житті у них нічого гідного уваги і не було. Є християни, які, колись одного разу потрудившись для Бога та ближніх, потім до старості лише й розповідають про це, бо решта часу минула

в суєті та турботі про самих себе, про що і говорити не варто.

Я знаю, що милість і доброта Господа до нас просто безмірні! І цю велич я бачу також у Його обітниці про те, що жодної доброї справи, зробленої людьми своїм ближнім, Він не забуде. Навіть подану спраглому кружку простої холодної води: *«І хто напоїть одного з малих цих тільки кухлем холодної води, в ім'я учня, істинно кажу вам, не втратить нагороди своєї»* (Матвія 10:42). Надзвичайно великий Господь у Своїй доброті до нас! Проте частина вічної спадщини буде відповідною.

Зараз і тут на землі відбувається не лише відкуплення й спасіння людства від покарання в пеклі та вічної погібелі, але також процес формування людей для майбутнього вічного життя: який характер матиме кожна людина, якою часткою вічного спадку розпоряджатиметься, яке посідатиме місце в грядущому вічному Небесному Царстві нашого Спасителя та Господа, на Новому Небі і Новій Землі. Ісус Христос навчав про це: *«Хто вірний у найменшому, – і у великому вірний; і хто несправедливий у найменшому, – і у великому несправедливий. Отож, коли в несправедливім багатстві ви не були вірні, – хто вам правдиве довірить?»*

І коли ви в чужому не були вірні, – хто ваше вам дасть?» (Луки 16:10-12*). Якщо передати ту саму думку іншими сучасними словами та поняттями, земне тимчасове життя – це випробувальний і формуючий полігон для кожної людини, приведеної з волі Всевишнього Бога для життя на цій землі. Якщо даним нам тут нетривким майном на тлінній землі ми неправильно розпоряджались – хто довірить нам в управління вічний спадок у Небесному Царстві на Новому Небі і Новій Землі? Якщо ми безвідповідально поставилися до того, що отримали від Господа для скороминущих днів, – хто дозволить нам володіти нетлінними скарбами? Отже, у цьому тимчасовому світі відбувається перевірка кожної людини, аби з'ясувати, що кому можна довірити в майбутньому вічному житті. Якщо ми правильно визначаємо сенс, цінності, цілі та завдання, поставлені перед нами Всевишнім Владикою усього суцього, і потім правильно реалізуємо отримані від Нього знання й одкровення, то, за підсумками наших земних справ, отримаємо з руки доброго і всемогутнього Отця вічну спадщину, якої вже ніхто і ніколи навіки не зможе позбавити нас. Це і є *«справедливе»* й *«правдиве»* багатство.

ГЛАВА 5

ПРИНЦИП ПРОПОРЦІЙНОСТІ

«ДВІ ЛЕПТИ ВДОВИ»

Хтось скаже: добре тим, кому Господь дав багато дарів і велике помазання Духа для звершення служіння проповідника, пастора, євангеліста, місіонера або єпископа. А я не маю жодного хоч трохи значимого в очах людей таланту або духовного дару. Що ж я можу конвертувати у своє вічне життя? Мені здається, що я від

початку приречений на бідність і тут на землі, і потім у небесах...

Поспішу заперечити вам: не допускайте подібних думок і не складайте рук у безнадії та бездіяльності! За премудрістю й справедливістю нашого Господа будь-який бідняк на землі має абсолютно однакові можливості для отримання вічної спадщини, як і найбагатші і найзнатніші люди.

Одного разу Христос по завершенні Свого служіння в храмі – проповіді, духовних бесід, uzдоровлень – відійшов убік і відпочивав. Поряд з Ним перебували Його учні. Вони, як справжні євреї, були закохані в ерусалимський храм, готові були роздивлятися його годинами, безкінечно спостерігати за богослужінням і безупинним потоком людей, що приходили вклонитися й помолитися Господеві. Настав час для пожертвувань. Зазвичай люди з цікавістю спостерігають за цим. У моїй уяві вимальовується картина: ось пішли жертвувати для Господа та храму єврейські багатчі-мільйонери. Багатчі люблять, щоб народ знав, які чималі суми з власних прибутків вони жертвують у церкву і на добротинність. Підійшов перший єврей-товстосум і так, щоб усі бачили, поклав до скарбниці

п'ять золотих монет. Учні ахнули від захвату: оце так пожертвування, не якесь там срібло чи мідяки! Слідом ішов інший знатний і багатий чоловік, котрий шепотів сам собі, ніби розмовляючи з першим: гаразд, гаразд, я покажу тобі, як жертвувати для Господа, – і тут він опустив до скарбниці цілий товстий гаманець, не рахуючи його вмісту. Учні оторопіли від захоплення: оце то так! Уміють же люди бути щедрими для Бога!

На цьому ж богослужінні у храмі була бідна вдова; вона також прийшла вклонитися Господу, розповісти Отцеві всіх вдів та сиріт про свої численні потреби та проблеми. Ось уже й час їй бігти додому, до діток. Та вона не могла так просто піти від Господнього лица. Вона відчувала всім серцем, що також має щось покласти в скарбницю для Господа, Який чув її в скорботах і провів через усі проблеми донині. Однак вона дуже соромилася перед навколишніми: адже у неї було лише дві найдрібніші мідні монети. Інші люди по-справжньому жертвують, а чого вартий її дар – сама назва. Так вона журилася. Але все одно вона не могла піти з храму, обминувши скарбницю. І вдова, намагаючись не привертати до себе уваги, затуливши від ніяковості

обличчя, прослизнула побіля скарбниці, якомога непомітніше поклала туди свої дві лепти й відразу зникла в натовпі. Тим часом Христос звернувся до учнів, що обговорювали великі суми пожертвувань, і запитав їх: *«Ви вдову бачили?»* Я уявляю, як апостол Петро відповів: *«Вдову? Хіба там хтось був, крім багачів? О, так, начебто промайнула біля скарбниці якась невиразна тінь...»* І тут Ісус промовив слова, що змусили учнів замовкнути та глибоко задуматися: *«Істинно кажу вам, що ця бідна вдова поклала більше за всіх. Бо всі ті від достатку свого клали в дар Богові, а вона з убогості своєї поклала весь прожиток свій, який мала»* (Луки 21:3-4). Вдова поклала більше за жертви всіх багачів!

У числі інших заповідей та законів Вседержителя Господом Богом встановлено принцип для нашого світу, який важливо знати й пам'ятати усім людям в усі дні життя на землі: *«Бо від кожного, кому дано багато, багато вимагається; і кому багато довірено, з того більше спитають»* (Луки 12:48).

Якщо комусь дано талант гарно говорити, а також дано дар та помазання Духа Святого для проповіді Євангелії, то: скільки проповідей він має виголошувати щотижня

і перед якою кількістю людей, щоб отримати повну нагороду від Владики за своє служіння благовісника? А якщо у іншого немає подібних талантів чи дарів, то йому, щоб отримати повну нагороду за проповідь Євангелії неспасенним, можливо, потрібно засвідчити про Христа у простій бесіді одній людині на тиждень чи навіть на місяць.

Як правило, люди поводяться дуже безрозсудно в цьому питанні. Багато хто клопочеться тим, аби мати тут на землі всього чимбільше, також і духовних дарів та благословінь, і часто й наполегливо молиться Господеві про це. І майже ніхто не замислюється, що з кожним новим збільшенням земних та духовних дарів зростає і міра нашої відповідальності перед Господом за розпорядження отриманими благословеннями. Для нас, людей, щодо спадкування вічних благословінь переважно було б краще не багато чим володіти на землі. Краще мати рівно стільки, скільки ми могли б правильно та ефективно використати, щоб перед Судом Христовим отримати максимальну вічну винагороду.

Найпростіші приклади, знайомі майже кожній віруючій людині. Скільки разів ми чули заклик до серйозного посвячення

часу для особистого спілкування з Богом – і виправдовували свою пасивність у цьому відношенні тим, що дуже зайняті роботою, турботами про сім'ю, та ще й інших справ завжди немало. От якби зайняти хорошу посаду, дочекатися вихідних або свят – тоді ми, нарешті, приділимо час для Господа. Однак бували перерви в роботі, минали вихідні чи відпустки, а ми так нічого не зробили з того, що збиралися. Час сплив, як вода крізь пальці, а нам не вдалося досягти успіху не лише в духовних питаннях, але часто навіть просто важливі земні справи владнати. Не чекайте вихідних, свят, відпустки або пенсії – сьогодні, в тих умовах, в яких ви перебуваєте, вчіться правильно розпоряджатися даним вам часом, раціонально розподіляючи його між усім тим, на що ми маємо його витратити. Абсолютно певен: година, дві або три, виділені у графіку для Господа робочою і дуже зайнятою людиною, важитимуть на терезах вічності перед Богом незрівнянно більше, ніж цілий день, присвячений Йому безтурботним ледарем.

Схоже відбувається і з грошима. Коли Господь дає благословення у вигляді неочікуваної великої суми, то зазвичай люди витрачають одержане на різні непотрібні

речі, розваги та відпочинок, а потім у мить отверезіння дивляться на свої набутки й думають: навіщо ж я це купив? Навіщо викинув гроші на вітер? Вийшло безглуздо, без толку, на догоду пожадливості й захопленням – а можна було вирішити важливі питання, які так і залишилися відкладеними. Дуже часто люди зовсім не вміють правильно перед Богом розпоряджатися значними сумами.

Будучи молодим служителем, я довго не розумів: чому, коли я постійно випробовую серце своє перед Господом, перевіряю мотивацію, намагаюся дотримуватися всіх Божих заповідей, посвячено й жертвовно виконую служіння – а мій духовний шлях і стиль знаходить такий слабкий відгук у жертводавців. А поруч я нерідко бачу людей, що явно не переймаються питаннями духовності та пізнання волі Божої, рекламують своє служіння цілком по-плотському й навіть нечесно – і отримують набагато більші пожертвування. Де справедливість? Чому так відбувається? Питання полягало навіть не в тому, чому їм дають гроші, бо це мене не стосується. Я непокоївся, чому Господь мені дає якось дуже обмежено, по-людськи сказати – скупо. Я змирявся з такою волею Божою, але не розумів

її значення, поки Господь не відкрив мені, і я збагнув цей принцип та закон: «дві лепти вдови». Тепер я знаю: надаючи мені різні ресурси в обмеженій кількості, Господь змушував мене вчитися дуже дбайливо й максимально ефективно користуватися тим, що Він дав, і цим самим у Своїй Отцевій любові й премудрості постійно створював для мене можливість отримати найбільшу нагороду від Нього у вічному житті.

Наприклад, коли у тебе мало грошей, а зробити потрібно багато, тоді ти ретельно зважуєш розміщення кожної гривні або долара, розподіляєш так, щоб вийшла підтримка для максимально можливої кількості напрямів служіння, або намагаєшся правильно визначити пріоритет теперішнього моменту і зараз у нього вкласти більше, ніж в іншу справу, тощо. За такого підходу відбувається ефективно з погляду вічності примноження даного нам капіталу. Часто ж, отримуючи великі суми та інші ресурси або дари Божої благодаті, люди дуже недбало й неефективно розпоряджаються ними, при цьому не лише втрачаючи багато можливостей тут на землі, але, що незрівнянно важливіше, зменшують частку своєї ж вічної спадщини.

І не лукавте перед Богом, прикриваючись обіцянкою: дай мені, Господи, більше благословень – і я у свою чергу Тобі виділю більше пожертвувань та іншого. По-перше, пам'ятайте: Господь не потребує будь-яких наших жертв, як залежний від них: *«Бог, Який створив світ і все, що в ньому; будучи Господом неба і землі, Він... не вимагає служіння рук людських, ніби в чомусь маючи потребу, тому що Сам дає всьому життя і дихання і все»* (Дії 17:24-25). Він випробовує нас і зрощує для вічності. Він досліджує ступінь нашої любові до Нього, нашої жертвовності, нашої доброти до ближніх в різних умовах. Тому не просіть інших умов для себе, бо якщо Господеві треба буде випробувати вас в інших умовах, Він неодмінно створить їх для вас. Зазвичай у таких випадках люди, просячи чого-небудь побільше ніби для Господа, насправді обстоюють власні інтереси, і обіцянка потім поділитися з Богом даним Ним же благословінням – лиш спроба схилити Його на свій бік! (Дуже схоже на земні корупційні схеми – такий собі «духовний відкат».)

Тому зовсім не хвилюйтеся відносно величини та кількості наявних у вас дарів від Господа, але постійно міркуйте про те,

як правильно й максимально ефективно перед Ним розпорядитися тим, що вам довірено зараз. Нехай це буде зовсім мізерна зарплата чи пенсія, якась невеличка власність, скромні таланти або дари, дуже обмежені інші можливості, – у цьому геть немає проблеми для вас щодо надбання вічної спадщини. Знайдіть, як найкраще використати ті «дві лепти», що дані вам Господом, – і ваша нагорода у вічності може перевищити спадок дуже багатьох заможних та обдарованих людей! Не турбуйтеся про те, чого ви не маєте, але дбайте про правильне розпорядження тим, що ви отримали від Владики і Вседержителя всього суцього, **«знаючи, що кожен, хто робить добре, те саме одержить від Господа, чи раб, чи вільний»** (Ефесян 6:8).

ГЛАВА 6

ВАЖЛИВА НЕ ЛИШЕ КІЛЬКІСТЬ, АЛЕ ТАКОЖ І ЯКІСТЬ

Отже, на Суді Христовому всі спасенні діти Божі будуть перевірені щодо наявності угодних Богові справ, які Господь призначив кожному з нас виконувати, як про це говорить Господь у зверненні до церков: «Знаю діла твої...» (Об'явлення 2:2, 9, 13, 19; 3:1, 8, 15). Буде виявлено, випробувано й зважено всі наші дії, за допомогою яких відбулася конвертація тимчасового у вічне,

від найважливіших та найбільших до щонайменших. Нічого не буде втрачено для нас у Господа. Також буде оцінена ефективність нашого плодоносіння для вічного життя у світлі принципів примноження отриманого та співвідношення даної благодаті і принесеного плоду.

Але ще на Суді Христовому відбудеться оцінка всіх визнаних та прийнятих для розгляду плодів щодо якості. Про це писав апостол Павло в Першому листі до церкви в місті Корінф: *«По даній мені благодаті Божій, я, як мудрий будівничий, поклав основу, а інший будує на ній. Але нехай кожен пильнує, як він будує на ній. Бо ніхто не може покласти іншої основи, крім покладеної, якою є Ісус Христос. Коли хто будує на цій основі із золота, срібла, дорогоцінного каміння, з дерева, сіна, соломки, – діло кожного буде виявлене, бо день покаже, тому що в огні відкривається, і вогонь випробує діло кожного, яке воно є. У кого діло, яке він творив, устоїть, той отримає нагороду. А в кого діло згорить, той буде мати втрату, але він спасеться, тільки так, ніби через вогонь»* (I Корінфян 3:10-15).

Тут апостол порівнює кожного віруючого з будівничим вічного житла. Якого житла?

Свого ж власного: тут мається на увазі загальном увесь спадок, який ми отримуємо з рук нашого Спасителя і Господа. Чи хочемо ми цього, чи визнаємо, розуміємо чи ні, але, за задумом Творця, кожен з нас є активним учасником спорудження своєї вічної оселі – усього того, чим кожен з нас характеризуватиметься, чим володітиме та за що відповідатиме на Новому Небі і Новій Землі.

Так от, у цьому уривку Дух Святий через Павла звертає нашу увагу на якість того, що ми робимо, живучи в тілі на тимчасовій землі. Виявляється, одні будують свій вічний дім з неспалимих у випробувальному вогні матеріалів: золота, срібла, дорогоцінного каміння. Інші ж – з горючої сировини, такої як дерево, сіно та солома. На Суді Христовому кожен вчинок буде випробувано вогнем Божественної істини, святості, справедливості та правосуддя. І всяка зроблена нами справа, яка за своєю сутністю не відповідала критеріям Божественної правди, згорить подібно до дерева, сіна й соломи.

Залишається лише одна потіха: люди, у яких усі досягнення, усе служіння Господеві, уся добродійність щодо ближніх згорять у випробувальному й очищувальному

вогні, все-таки самі врятовуються завдяки спокутній жертві Ісуса Христа та спасаючій особистій вірі в Нього. Часто й справедливо тут додають: врятовуються, як голівка з вогню. Тобто такі будуть спасенні для вічного життя, причому навіть у званні дітей Божих. Проте ніякої спадщини для своїх вічних днів вони не отримають, бо показали неправильне користування дарами Божої благодаті під час земного життя: **«Отож, коли в несправедливім багатстві ви не були вірні, – хто вам правдиве довірить? І коли ви в чужому не були вірні, – хто ваше вам дасть?»** (Луки 16:11-12*). (Несправедливе багатство тут означає тимчасове, яке стосується землі й перестане існувати разом з цим світом; те, що ми не зможемо узяти з собою у вічне життя; що має вигляд цінності, але нічого не варте у вічному світі; що дається нам згори за Божим провидінням і коли забирається у нас, ми ніяк не зможемо його втримати. Тобто те, що загалом має вигляд багатства та цінності, однак не є таким за своєю сутністю.)

* Переклад І. Огієнка.

ГЛАВА 7

МОТИВАЦІЯ – ТЕ, ЩО НАЯВНЕ В СЕРЦІ

Так що ж дозволить нашим справам згоріти перед Судом Христовим? По-перше, неправильна перед Богом, негідна мотивація. Які внутрішні побудження рухають нами при виконанні зовні правильних та добрих справ і служіння Господеві? *«Але для мене не важливо, як судите про мене ви або як судять інші люди, бо я і сам не суджу про себе. Бо хоч я і нічого не знаю за собою, але тим не оправдуюсь. Суддя ж мій – Господь. Тому не судіть нічого передчасно, аж доки не прийде*

Господь, Який і висвітлить заховане в темряві і виявить задуми сердець, і тоді кожному буде похвала від Бога» (I Корінфян 4:3-5).

Розглянемо декілька прикладів неправильної мотивації.

«Не робіть нічого... ради марної слави...» (Филип'ян 2:3). Марна слава – це слава людська, що приходить від оточення або ж від самої людини, яка прагне визнання. Марнославство реалізовується в досягненні керівних позицій у суспільстві та церкві, в демонстрації власних здібностей та успіхів, в публічній благодійності, у бажанні поваги та пошани з боку людей, в образі на те, що нас не помітили, не виділили, нам не подякували, і багато в чому іншому. Боже Слово каже нам ясно: **«А хто хвалиться, нехай хвалиться в Господі. Бо достойний не той, хто сам себе хвалить, але кого хвалить Господь»** (II Корінфян 10:17-18); **«...шукати своєї слави не є славою»** (Притчі 25:27*). Ісус суворо докоряв тогочасній ізраїльській еліті: **«...люблять почесні місця на бенкетах і кращі місця в синагогах. І люблять вітання на народних зібраннях, та щоб люди кликали їх: "Учителю!" <...> Хто звеличує себе, той буде принижений, а хто принижує себе,**

* Переклад Г. Деркача.

той буде підвищений» (Матвія 23:6-7, 12). Апостол Іоанн згадує одного служителя церкви, свого сучасника: *«...Діотреф, який любить бути першим у них, не приймає нас»* (ІІ Іоанна 1:9). Усе, що було зроблено нами хорошого й доброго, але заради марної слави, – згорить у вогні перед Судом Христовим.

Тому апостол Павло закликає віруючих: *«Випробуйте себе самих... досліджуйте самі себе»* (ІІ Корінфян 13:5). *«...Щоб, коли Він явиться, ми мали дерзання і не осоромились перед Ним у час Його пришетя»* (І Іоанна 2:28). Давид не був певен у правильності власного самоаналізу, а тому просив у Господа допомоги: *«Випробуй, Боже, мене, – і пізнай моє серце, досліди Ти мене, – і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене попровадь!»* (Псалом 138:23-24).

«Щоб ви ні в чому не поведилися з братом своїм протизаконно й користолобно, бо Господь – Месник за все це...» (І Солунян 4:6). Користолобство – це також поширений мотив серед людей при виконанні різних справ. Свідчень тому безліч. Наприклад, в Україні, Росії та інших країнах колишнього СРСР завжди є черга охочих працювати у філіях зарубіжних західних місій,

де гарантована добра зарплата, постійно бувають іноземні делегації, та й самому можна колись потрапити за кордон у робоче відрядження. А в національних, місцевих служіннях, де мінімальна фінансова підтримка, якої ледве вистачає на щонайнеобхідніше, і та не завжди виплачується, відчувається гострий брак працівників. Так от, на Суді Христовому буде виявлено істинну мотивацію кожного звершуваного нами служіння і кожної окремої справи. Господь покаже виворіт, відкриє й оголить усе те, що ми ретельно приховували та маскували, в чому не зізнавалися навіть самим собі. І все те, що було зроблено з неправильною мотивацією, згорить, наче ти нічого й не робив у цей період свого життя. Коли дивлюся на те, як звершується діло Боже, то ясно бачу, як багато справ та служінь, у тому числі навіть найбільших, горить і йде димом та попелом перед лицем Божим на Суді Христовому. *«І все, що ви чините, робіть від душі, як Господу, а не людям. Знайте, що від Господа ви приймаєте нагороду спадщини, бо ви служите Господу Христу. А хто поступає несправедливо, – прийме по несправедливості, яку він чинив, бо Бог не дивиться на особи»* (Колосян 3:23-25).

«Не робіть нічого через суперечки...» (Филип'ян 2:3). Тут йдеться про схильність до сперечання, бажання довести свою перевагу в чому-небудь, показати, що я можу те або інше робити краще за когось чи принаймні не гірше. Один з таких моментів у своєму служінні описує апостол Павло: *«Так що кайдани мої за Христа стали відомими по всій преторії і всім іншим; і багато братів у Господі посмілившали через кайдани мої, і вони більш відважно, безстрашно проповідували Слово Боже. Декотрі, правда, через заздрість і наперекір проповідують Христа, а інші з доброї волі; інші проповідують Христа з-за суперництва і не щиро, думаючи, що додадуть тягару до кайданів моїх; але інші з любові, знаючи, що я поставлений на захист Євангелія»* (Филип'ян 1:13-17). Різні деномінації доводять одна перед одною і перед навколишніми людьми, що саме їхня догматика найбільш (або навіть єдино) правильна і практика найкраще відповідає Слову Божому. Всередині деномінацій відбувається змагання між церквами та служіннями. Всередині церков та служінь існує конкуренція між служителями. Духи конкуренції та суперництва, що є одними з сильних духів цього світу, іноді

дуже глибоко проникають і в церкву. На Суді Христовому буде відкрито все те, що було заражене дією цього роду духів, і тому всяка праця та всяка справа, зроблена під їхнім впливом, знеціниться й виявиться нічого не вартою перед лицем вічності.

Наступний біблійний приклад неправильної мотивації – Ісак, який з двох своїх синів любив більше Ісава, *«бо здобич мисливська його йому смакувала»* (Буття 25:28). Мотивацією для надання переваги тут були смакові відчуття. На основі цього Ісаком було прийнято рішення щодо розподілу спадщини, первородного благословення тощо. Навіть пророче слово від Господа, сказане перед народженням двійнят, не змогло вплинути на Ісакову позицію. Те ж саме повторилося в житті священика Ілія, котрий полюбляв смачно поїсти. Ця слабкість призвела до того, що він, отримуючи жадану їжу від своїх синів, заплющував очі на їхні переступи та гріхи. *«Чого ж ви берете під ноги Мою жертву та Мою жертву хлібну, що Я заповів для шкіни? І ти вшанував синів своїх більш, як Мене, щоб ви потовстіли від найкращих частин усякого Ізраїлевого дару перед лицем Моїм»* (1 Самуїлова 2:29). Про таких людей писав апостол

Павло: *«Бо багато, про яких я вже говорив вам, і тепер знову говорю, плачучи, поводяться, як вороги хреста Христового. Їхній кінець – загибель; їхній бог – червево; а слава їхня в соромі. Вони думають про земне»* (Филип'ян 3:18-19). Дивно, як нерідко різні маловартісні матеріальні земні речі робляться для людей визначальними при формуванні позиції щодо дуже серйозних духовних та вічних питань!

Ще один важливий критерій мотивації – щирість, чесність, охоча та добровільна дія. Знову звернемося до Павлового послання: *«...Господь звелів, щоб ті, хто проповідую Євангеліє, – жили від благовісткування. Але я не користався нічим таким. І написав це не для того, щоб так було для мене, бо мені краще померти, ніж щоб хтось славу мою знівечив. Коли я проповідую Євангеліє, то нема мені чим хвалитись – це моя повинність, і горе мені, коли я не звіщаю Євангелія. Та коли я роблю це добровільно, я маю нагороду, але коли недобровільно, то лише виконую доручене мені служіння. За що ж мені нагорода? За те, що, проповідуючи Євангеліє, я благовіствую про Христа даром, не використовуючи своєї влади в благовістванні»* (I Корінфян 9:14-18).

Тут апостол дуже ясно каже: якщо найкраще й найблагородніше служіння звершуєш з почуття морального або релігійного обов'язку – то не буде винагороди, вічної заплати за таким чином зроблені справи. Не буде осуду за невиконання Господнього повеління, але також не буде і нагороди. Отже, у такому разі витрачений час та всі докладені зусилля виявляються марними й пустими, абсолютно неефективними у світлі досягнення вічних цілей.

Неправильною була мотивація у пророка Йони, коли він все-таки пішов до Ніневії і проповідував там. По-людському Йону можна зрозуміти: для цього варто згадати, якими людьми були асирійці і скільки лиха вони завдали Ізраїлю. Це був дуже жорстокий, немилосердний та гордий народ, що не вважав нікого рівним собі. Через його набіги Господь не раз карав Ізраїль, у першу чергу Північне царство з центром у Самарії, і остаточне завоювання, полон та виселення на чужину ізраїльтян здійснили саме асирійці. Йона мав усі підстави ненавидіти їх і бажати їм відповідної відплати. А тому, коли він почув, що Ніневію через сорок днів буде зруйновано, то дуже цьому зрадів. І в жодному

разі не хотів, щоб ассирійці врятувалися від цього присуду Господнього, – нехай, нарешті, на них спаде справедлива кара! Тому, вислухавши Господнє повеління, пророк зробив усе якраз навпаки: замість того щоб вирушити на схід до Ніневії, він сідає на корабель, котрий пливе на захід у Таршіш.

Проте у Господа, Який створив усіх людей і любить їх однаково, серце переживало через лиха та страждання, що насувалися на мешканців Ніневії, і Він хотів дати їм останній шанс для порятунку. Передати послання міг лише пророк, який умів чути голос Господа і був здатний правильно прийняти й донести інформацію. Та пророк не хотів спасіння ніневітян! Він сам був ладен принести себе в жертву – аби лишень Ніневію було спустошено і її мешканців знищено. Як цей внутрішній духовний стан пророка не схожий на стан Ісусового серця, Який прийшов померти, щоб врятувати грішників, – а Йона був готовий померти, щоб вони загинули! Врешті-решт Господь зламав Йону і змусив піти до Ніневії й проповідувати там останній заклик до покаяння.

І – о чудо! – уся Ніневія покалася й повернулася, починаючи від царя та князів і до

найостанніших бідняків. Такого покаяння, напевно, більше не було в історії людства, щоб сорок днів увесь народ без винятку молився й постив перед Богом, щоб так радикально змінив свій спосіб життя, навернувшись від усякої неправди та всіх гріхів до праведності й доброти. Надзвичайна подія, одна з найбільш чудових в історії світу!

Та однак... Йона за це не отримає жодної нагороди у вічності від Господа! Чому? Через особисту мотивацію, яку він не відкинув до самого кінця. Апостол Павло писав: що б ми хорошого й доброго не вчинили, але якщо робимо це без любові, то немає в наших справах ніякої користі для нас у майбутньому вічному житті. У Йони так і не прокинулася любов до ассирійців навіть після їхнього всеохоплюючого й глибокого покаяння – він все одно пішов на сусідню гору, сів на ній і чекав їхньої смерті. А якої б великої вічної нагороди міг би удостоїтися цей Божий служитель, що став інструментом для одного з найбільших духовних пробуджень за всю історію людства! Але він не отримає нічого, і вся справа – в мотивації... *«Якщо я говорю мовами людськими і ангельськими, та не маю любові, то я, як мідь брязкаюча або бубон гудячий. І якщо я маю дар*

пророцтва і знаю всі тайни і всяке пізнання і всю віру, так що можу переставляти й гори, а не маю любові, то я ніщо. І якщо роздам усе своє майно, і віддам тіло своє на спалення, а не маю любові, то нема мені з того ніякої користі» (I Корінфян 13:1-3).

Господь при звершенні Своїх справ на землі послуговується також і людьми, що мають неправильну особисту мотивацію. В одних випадках – бо шукав потрібну й відповідну людину, та не знайшов (Єзекіїля 22:30); в інших – тому що хоче випробувати тих, кого залучає до участі у Своїх справах. Та хоч як би там було, для кожної людини все зроблене з неправильною мотивацією виявиться безповоротно втраченим у перспективі життя вічного.

Мотивація – це двигун усіх наших дій. Мотивація показує справжню мету наших вчинків. Мотивація надає значимості нашим діям або ж знецінює їх. Через недостойну перед Богом мотивацію може бути так, що зовні порядні справи виявляються несправедливими і навіть нечестивими, – і навпаки, трапляється, що на перший погляд ніби нехороший вчинок насправді правильний, праведний та угодний Господу. Наприклад: гнів Ісуса

на торгашів у храмі, вигнаних звідти бичем. Мотивація – найперше, що визначає суть і сутність усякої зробленої нами справи.

Будувати з дерева, соломи та сіна значно простіше й легше, ніж із золота, срібла та дорогоцінного каміння. Порівняно просто скосити траву на полі (хоча й це вимагає застосування сили) і потім накласти величезну копицю сіна. Та наскільки більше треба докласти зусиль, щоб видобути золоту руду, потім очистити її від домішок, переплавити при високій температурі і зрештою отримати зливку чистого золота. І наскільки більша кваліфікація потрібна, аби потім з цього коштовного матеріалу виготовити прекрасну річ. Ми по-людському дуже часто обираємо шлях найменшого опору, лінуємося піддавати серйозному самоаналізу себе та свої справи, уникаємо важкої й копіткої праці, ухиляємося від позицій, що вимагають великої відповідальності. Звичайно, керуючись такими принципами, можна легше прожити на землі. Але завжди стоїть питання: що ми відповідатимемо Господу на Його Суді і яку оцінку отримає наше життя та всі наші справи??? ***«Знайте, що від Господа ви приймаєте нагороду спадщини, бо ви служите Господу***

Христу. А хто поступає несправедливо, – прийме по несправедливості, яку він чинив, бо Бог не дивиться на особи» (Колосян 3:24-25).

ГЛАВА 8

ДЕКІЛЬКА ДОДАТКОВИХ МІРКУВАНЬ ПРО МОТИВАЦІЮ

Людина, створена за образом і подобою Божою, дуже складна у своєму внутрішньому світі. І оскільки ми перебуваємо під впливом двох протилежних світів – Божого і сатанинського, добра і зла, – то нерідко в одній людині можуть бути присутніми два види мотивації: угодна Господу і негодна Йому, неспалима і та, що згорить у вогні Божественного випробування.

Це подібно до того, як проходить розробка корисних копалин: спочатку із землі добувається руда, що містить дорогоцінний метал та чимало різних домішок. Далі руду очищають і переплавляють – усе непотрібне згорає у вогні й залишається лише чистий метал. Так поводить ся й поведеться з нами Господь: Він уже зараз, бажаючи допомогти нам в процесі підготовки до вічності, не один раз проводить нас через процеси, що сприяють нашому очищенню, переплавляють нас, а також і мотивацію наших вчинків. Апостол Петро про це пише так: *«Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Котрий з великої Своєї милості відродив нас до живої надії через воскресіння Ісуса Христа з мертвих, для спадщини нетлінної, чистої та нев'янучої, захованої на небесах для вас, яких оберігає сила Божа через віру на спасіння, що готове з'явитися в останній час. Цьому радійте, навіть якщо тепер треба трохи посумувати від різних випробовувань, щоб випробувана віра ваша виявилась коштовнішою за золото, що гине, хоч і вогнем випробуване, була на похвалу і честь і славу при з'явленні Ісуса Христа...»* (І Петра 1:3-7). *«...Ти, Боже, нас випробовував,*

Ти нас перетопив, як срібло перетоплюється... Ти нас до в'язниці впровадив, Ти пута поклав нам на стегна, Ти їздити дав був людині по головах наших, ми ввійшли до огню й до води, – але на широкі місця Ти нас вивів!» (Псалом 65:10-12).

Є приказка: не все те золото, що блищить. У наш освічений вік ми навчилися виглядати зовні привабливо та ефектно, знаємо, якими ми маємо бути, у тому числі і християни. Але люди досягають не змін у своїй сутності, а лише зовнішньої відповідності. Апостол Петро каже, що наша віра, яка визначає все наше життя, повинна не лише мати вигляд віри Божої, але й бути такою за своєю суттю. Апостол Павло пише про невідповідність зовнішнього вигляду і внутрішньої мотиваційної суті як про одну з ознак тяжкого останнього часу: «...які мають вигляд побожності, а сили її (мотивація, провідний дух) відреклися (чужі Богові)» (II Тимофія 3:5).

Виявляється ж наша мотивація у випробуваннях вогнем. Тому не вважайте чимось надзвичайним випробування, що випадають вам, і не уникайте їх. Бо врешті-решт нас чекає Божий вогонь перед Судом Христовим – і тоді все, що мало лише зовнішній вигляд

і не було таким по суті, згорить, залишаючи своїх власників без вічного нетлінного спадку. Якщо мотивація була частково правильною і частково неправильною, то неістинне згорить, відповідно зменшуючи долю нашої небесної спадщини. «Суддя всієї землі чи вчинить неправосудно?» (Буття 18:25*).

Іноді неправильна мотивація може передувати правильній та вести до неї. Апостол Павло пише: *«Говорю вам, язичники, як апостол язичників, я прославляю служіння моє, може якось викличу ревність у рідних моїх по плоті і спасу декого з них»* (Римлян 11:13-14). Інакше кажучи, апостол намагається донести до євреїв, своїх співвітчизників, звістку про те, як дивно й чудесно Господь діє серед язичників для їхнього спасіння, як благословенно змінюється життя тих, хто раніше не знав істинного Бога, як переможно Євангелія поширюється по землі, підкоряючи все нові народи та країни. Павло хотів, щоб юдеї, дізнавшись про все це, відчували ревність, захотіли такої ж живої віри, а не мертвої релігії, побачили, що язичники їх випередили на шляху прямування за Господом, і забажали бути першими в пізнанні Христа

* Переклад Філарета.

й посвяті на служіння Йому, бо вони мають усі передумови для цього. Така ревність має плотське походження, та коли приведе до Бога, то Він очистить і освятить серце людини, і далі навернений продовжує служити Господеві з почуття вдячності та любові. Немало людей іде до Бога з плотською мотивацією, щоб Він допоміг їм навести лад у земному житті: звільнив від залежності, зберіг сім'ю від руйнування, захистив і визволив від покарання за злочини тощо. Коли ж Господь почує їхню молитву та крик і рятує їх, вони пізнають Його як Спасителя від вічної погибелі, як Того, Кого було розп'ято за їхні гріхи, кличуть Його – і Він Духом Своїм народжується в них і поселяється в їхніх серцях. У принципі, плотська початкова мотивація призводить до вічного спасіння та наступного бажання жити для слави Божої. Господь, у Своїй премудрості та милості до нас, використовує навіть недостойне для того, щоб учинити в нас гідне перед Ним, тимчасове, щоб зросло в нас вічне. *«Нехай же подяку складуть Господеві за милість Його, та за чуда Його синам людським...»* (Псалом 106:8).

Ще одне спостереження: іноді мені здається, що коли деяких віруючих позбавити

їхньої неправильної мотивації служіння Господу та виконання добрих справ, то ці люди перестануть і служити, і залишають добрі справи. Без своєї неправильної мотивації вони відразу ж робляться розгубленими та збентеженими, втрачають орієнтири й почувуються безпорадними, подібно кораблеві в океані без компаса, коли зоряне небо також вкрите непроникними хмарами.

Якщо людиною рухали одночасно два види мотивації – добра і погана, тоді можна спробувати здійснити очищення серця та душі від неправильної мотивації, щоб всеохоплюючими стали побудження, угодні Господу. Та коли людина керувалася лише недостойною мотивацією, то звільнення від неї робить неможливим продовження виконуваної справи або служіння. Таким людям потрібен час, щоб у них сформувалася правильна мотивація, яка дозволить їм розпочати Богоугодне служіння.

Слід зауважити, що Господь все одно використовує у Своему плані на землі людей та їхні справи, зроблені з порушенням духовної якості. Апостол Павло так пише далі у вищенаведеному уривку Листа до філіп'янів: **«Але що ж? У всякому разі, чи облудно, чи щиро,**

Христос проповідується, а тим я радію та й буду радіти. Бо знаю, що це буде мені на спасіння через вашу молитву й допомогу Духа Ісуса Христа, через чекання й надію мою, що я ні в чому не буду посоромлений, але цілою сміливістю, як завжди, так і тепер Христос буде звеличений у тілі моїм, чи то життям, чи то смертю» (Филип'ян 1:18-20*). Павло радіє тим, що звершується справа Божа на землі, – неважливо, через кого і як, – і це найголовніше. Тільки ніхто із згаданих ним служителів не отримає ніякої нагороди від Господа за свою працю. Навіть апостол стверджує, що нагорода за їхній труд дістанеться йому: бо він, Павло, своїм прикладом щирого служіння спонукав їх до того, що вони почали працювати для Господа у свою чергу, і таким чином він має свою частку в їхній справі. Та вони не отримують нагороду за свою працю, бо в служінні керувалися неугодною Господу мотивацією суперництва з апостолом Павлом. *«Не обманюйтеся, – Бог не може бути осміяний, бо що тільки людина посіє, те й пожне! Бо хто сіє для своєї плоті, той від плоті пожне тління. А хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне»* (Галатів 6:7-8).

* Переклад І. Огієнка.

ГЛАВА 9

ЯКІСНЕ ВТІЛЕННЯ БОЖИХ ПОВЕЛІНЬ

Наступний критерій для визначення якості зроблених справ полягає в перевірці відповідності процесу їхнього виконання заповідям Божим. У звичайному земному житті це можна порівняти з дотриманням технологічних умов у сучасному виробництві. Чим досконаліший виріб, тим вищі вимоги до технології: якості матеріалів, точності розмірів, відповідності

з'єднань та багато чого іншого. Коли Ісус Навин – Мойсеїв помічник, учень та наступник – починав своє служіння провідника Божого народу, Господь дав йому настанову: *«Нехай не відходить ця книга закону від вуст твоїх; але повчайся в ній день і ніч, щоб ретельно виконувати усе, що в ній написано: тоді ти будеш мати успіх в путях твоїх і будеш чинити розсудливо»* (Ісуса Навина 1:8*). До цього також можна застосувати слова апостола Павла: *«...не будьте нерозумні, але пізнавайте, що є воля Господня»* (Ефесян 5:17). Апостол Іоанн писав: *«Блаженний, хто читає і хто слухає слова цього пророцтва та додержується написаного в ньому...»* (Об'явлення 1:3). Про одного з великих Божих служителів в ізраїльському народі ми читаємо такі слова: *«...рука його Бога була добра на ньому. Бо Ездра приготував своє серце досліджувати Господнього Закона, і виконувати його, і навчати в Ізраїлі устава та права»* (Ездри 7:9-10).

Тут треба відзначити очевидну істину: щоб ретельно виконувати Божественні інструкції, спочатку потрібно їх досконало вивчити. Тому Слово Боже нам говорить: *«Дослідіть Писання...»* (Іоанна 5:39); *«Блажен*

* Переклад Філарета.

муж, що... про Закон Його вдень та вночі він роздумує!» (Псалом 1:1-2).

Необхідність точного виконання Господніх законів та заповідей яскраво проілюстрована у Біблії випадком, що трапився з царем Давидом (див. 2 Самуїлова 6; 1 Хронік 13 та 15). Господь помітив та обрав Давида, і за Божим наказом суддя та пророк Самуїл помазав його на служіння царя в Ізраїлі. Потім, на початку шляху, Давид пережив успіх, поборовши велетня Голіафа і здобувши перемогу над филистимлянами. Згодом був період переслідувань та втечі від сповненого заздрощів царя Саула. Нарешті, настав час, Господь досяг Своїх цілей в процесі підготовки Давида до царювання, і Саул гине у битві з ворогами, звільняючи царський трон.

Давид зацарював над Ізраїлем. Він любив Господа усім серцем, і тому непокоївся про ковчег Божий, що вже досить довго перебував на околиці Ізраїльського царства – у домі Авінадава, на місці, куди ревучі корови привезли його із краю филистимського. Саулові, який не мав особистих стосунків з Богом, було байдуже до ковчега Господнього. Та Давид, прийнявши владу, відразу згадав про нього. І цар вирішив перевезти ковчег

до столиці Ізраїлю – в Єрусалим, розмістити його на найпочеснішому і найдоступнішому місці, щоб і він сам, і всі ізраїльтяни могли безборонно приходити до святині перед лице Боже для поклоніння та молитов.

Давид постарався організувати перенесення ковчега до Єрусалима з особливим ушануванням. Для цього було виділено одну з найкращих колісниць із дужими волами. Колісницю прикрасили дорогими тканинами та килимами. Найголовніші, найзнатніші, найбагатші представники народу супроводжували ковчег. Було організовано музично-співоче прославлення і поклоніння Господеві. Усі ізраїльтяни з надзвичайною радістю славили Господа.

І раптом, вже недалеко від місця призначення, сталася неочікувана ситуація: за тих часів дороги були ґрунтовими, колісниця чи то наїхала на камінь, чи то втрапила до ями, дуже нахилилася – і здалося, що ковчег от-от перекинеться на землю. Син господаря дому, де ковчег стояв усі ці роки, Узза, з цілком щирим та добрим наміром простягнув свою руку, щоб підтримати святиню і не дати їй впасти. І щойно торкнувся рукою до ковчега – вмить упав мертвим.

Я впевнений, що в той момент багато поважних людей радили Давидові, щоб він не зважав на цю прикру пригоду, щоб завершив почату справу, бо не личить цареві зупинятися, не закінчивши те, для чого він зібрав так багато народу. Померлого можна покласти поки осторонь, потім поховати з почестями як героя, родині дати для підтримки щедрю винагороду. Зараз же головне – закінчити справу.

Та не даремно Давид був чоловіком за серцем Божим: він не переймався реакцією людей – його турбував Господній погляд на цю ситуацію. Давид побачив, що Господь чимось засмучений і не благословляє їхній захід. У цей момент Давид не розумів і не знав, у чому справа. І він вирішує зупинити ходу й відкласти перевезення ковчега. Я уявляю, з яким настроєм розходилися ізраїльтяни. Радість та веселощі поступилися місцем подиву та розгубленості. Кожен повертався додому з опущеною головою, наче особисто був винен в зриві священнодійства. Певен, що деякі навіть критикували й звинувачували Давида, хоча самі не могли пояснити, що зараз сталося. Давиду ж важливо було отримати відповідь від Господа.

Після декількох місяців молитов, досліджень та роздумів Давид отримав відповідь. Цього разу він зібрав до себе священиків та левитів, служителів Господніх, і сказав їм: «Я знаю, чому Господь уразив нас тоді: бо ми, хоча шукали Його від щирого серця, але не зробили це так, як слід було робити». А як слід було робити?

Ковчег, відповідно до проекту, даного Мойсеєві на горі Сінай, мав прикріплені обабіч кільця. У ці кільця мали вкладатися довгі держакі. І держакі з ковчегом лягали на плечі левитів, а якщо точніше – синів Кегатових (Числа 4:1-20), які повинні були пішки переносити святиню. Від самого початку Господь Бог відхилив переміщення ковчега будь-яким іншим способом: не колісниці, не інші засоби пересування – але тільки пішки, на плечах. І супроводжувати ковчег мали не найбільш знатні та багаті з народу, але відокремлені для цього священики й левити Господні.

Ідея щодо перенесення ковчега з околиці в столицю була чудовою, щирість та завзяття Давида й ізраїльтян при цьому були бездоганними. Та вони порушили заповіді Божі стосовно самого процесу виконання цієї

справи. Порушили не свідомо, а від незнання, недогляду, навіть певної легковажності. І Господь покарав їх. Не прийняв Він тоді їхнього служіння та поклоніння Йому.

Але ж в минулій історії Ізраїлю був чудовий приклад, коли народ під проводом Ісуса Навина вступав до Обітованого краю і вони мали перейти річку Йордан. Тоді наперед пішли священики з ковчегом Божим на своїх плечах. І щойно ноги священиків ступили у воду річки, відразу з'явилася нерукотворна невидима загата, вода перестала текти, і доки священики стояли з ковчегом у висохлому руслі, народ спокійно переходив по дну на інший берег. Народ завершив перехід, священики з ковчегом Господнім вийшли з води – і тієї ж хвилі води річки ринули своїм шляхом.

Давид розібрався в ситуації, отримав відповідь від Господа, і тепер, у свою чергу, як Ісус Навин, наказав приготуватися священикам та левитам, очиститися, щоб вони закінчили переносити ковчег Господній на призначене йому місце. Коли Давид та ізраїльтяни зробили усе так, як Господь повелів у заповідях щодо ковчегу, тоді Він благословив їх у завершенні цієї справи:

«І покликав Давид священників Садока та Евія-тара, та Левитів: Уріїла, Асаю, і Йоїла, Шемаю і Еліїла, і Аммінадава та й сказав до них: "Ви голови родів Левитів. Освятіться ви та ваші брати, і перенесете ковчега Господа, Бога Ізраїлевого, до місця, яке приготував я йому. Бо через те, що спочатку не ви це робили, то **вдарив нас Господь, Бог наш, бо ми не шукали Його так, як належало**". І освятилися священники та Левити, щоб перенести ковчега Господа, Бога Ізраїлевого. І понесли сини Левитів Божого ковчега, як наказав був Мойсей за Господнім словом, на плечах своїх, на держаках, на собі. <...> **Бог допомагав Левитам, що несли ковчега Господнього заповідю...**» (1 Хронік 15:11-15, 26).

Нерідко я кажу в тих чи інших випадках моїм братам та сестрам: улюблені, ви робите чудову справу Божу, але не так, як належить це робити; виправтеся, прошу. І часто чую у відповідь: ми робимо щиро й від усього серця – до чого усякі причіпки й вимоги, це вже закон, а не благодать. Однак благодать не скасовує заповіді Божі; вона розкриває їх, навчає, допомагає й дає силу виконувати. Не ставлю під сумнів щирість та чистоту намірів – я звертаю увагу на невідповідність Господнім заповідям...

Отож, на Суді Христовому все те, що було зроблено для Бога та ближніх, але не таким чином, як визначив Господь, щоб воно виконувалося, – усе це згорить як дерево, сіно й солома, і така праця не буде визнана й винагороджена у вічному Царстві Божому. Хоча Господь Бог у Своїй суверенній та всеосяжній владі може скористатися для досягнення Своїх цілей на землі і такою духовно неякісною людською працею. Але, повторюся, самим людям за це ніякої вічної винагороди не буде. Тому апостол Павло пише: *«І кожен, хто змагається, стримується від усього. Вони, щоб одержати тлінний вінець, а ми – нетлінний. І тому я біжу не так, як на непевне, б'юся не так, щоб тільки бити повітря, але стримую і приборкую тіло моє, щоб, проповідуючи іншим, самому не залишитися недостойним»* (I Корінфян 9:25-27).

На закінчення хочу звернути увагу на те, що становище на Суді Христовому людини, яка щось робила у своєму житті для Господа та ближніх, буде кращим, ніж того, хто нічого не робив, «свято й непорочно» зберігаючи свої таланти в землі. Того, хто так нічого й не спромігся зробити для виконання власного призначення, буде викинуто «до зовнішньої

темряви». А той, хто все робив неякісно, «з *дерева, сіна, соломи*», залишиться в Царстві, тільки без спадщини, яка згорить у випробувальному вогні. Тому однозначно краще хоч якось намагатися виконати своє призначення, ніж нічого не робити. Краще «грішні працівники», ніж «святі нероби».

ГЛАВА 10

ВИЗНАЧЕННЯ СТУПЕНЯ ДУХОВНОГО РОСТУ

Також на Суді Христовому буде визначено духовний вік кожної спасенної і народженої згори від Духа Божого людини.

Ісус Христос пояснював Никодимові: *«Істинно, істинно кажу тобі: якщо хто не народиться від води і Духа, не може увійти в Царство Боже. Народжене від плоті є плоть,*

а народжене від Духа є дух. Не дивуйся тому, що Я сказав тобі: "Вам треба народитися згори"» (Іоанна 3:5-7).

Скільки б років не було людині, що приходить до Господа, яку б вона не здобула освіти, який би життєвий досвід і досягнення не мала за плечима – у мить, коли вона приймає вірою Боже спасіння в Ісусі Христі, Дух Святий звершує в ній таїнство народження духовного чоловіка, і відповідно в духовній перспективі людина робиться духовним немовлям. Далі ж подібно до того, як у звичайному фізичному житті кожен новонароджений має рости й розвиватися, такий самий процес повинен відбуватися і з нашим народженим згори духом, ***«аж доки всі ми не прийдемо до єдності віри і пізнання Сина Божого, в мужа досконалого, в міру зросту повноти Христової; щоб ми більше не були дітьми...»*** (Ефесян 4:13-14).

Однак процес духовного зростання не відбувається автоматично – він потребує свідомої участі самої людини. Зі Свого боку Господь усе робить для того, щоб кожен з народжених Ним зростав. Він годує їх духовною їжею, напуває духовною живою водою, очищує й освячує від гріховного та плотського

бруду засобами духовної гігієни, тренує та зміцнює силу народженого духу, пояснює правила і вчить законів вічного духовного світу, виховує й формує характер. При цьому всьому Господь Бог постійно чекає смиренного, слухняного, позитивного відгуку та співучасті від людини. Бо де такий відгук з'являється, там Він може здійснювати відповідну працю щодо нашого зрощування. *«...До тих, хто прийняв з нами однаково дорогоцінну віру в правді Бога нашого і Спасителя Ісуса Христа: благодать і мир нехай примножиться вам через пізнання Бога і Ісуса, Господа нашого! Його Божественна сила дала нам все необхідне для життя і побожності, через пізнання Того, Хто покликав нас славою і добротою, якими даровані нам великі і дорогоцінні обітниці... А тому, докладаючи до цього всю старанність, покажіть у вірі вашій чесноту, в чесноті – розсудливість, в розсудливості – стриманість, у стриманості – терпіння, у терпінні – благочестя, в благочесті – братолюбство, в братолюбстві – любов. Якщо це у вас є і помножується, то ви не залишитесь без успіху і плоду в пізнанні Господа нашого Ісуса Христа. <...> ...Все більше і більше старайтесь утверджувати ваше покликання і обрання;*

так роблячи, ви ніколи не спіткнетесь, бо так відкриється вам вільний вхід у вічне Царство Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа» (2 Петра 1:1-8, 10-11).

Саме у тих сферах нашої особистості і нашого життя, де з'єднуються та поєднуються Божественна ініціатива і людський відгук, там звершується таїнство процесу життя – духовний ріст. *«Милість та правда спіткуються, справедливість та мир поцілюються, правда з землі виростає, а справедливість із небес визирає. І Господь дасть добро, а земля наша дасть урожай свій» (Псалом 84:11-13). «...І хто насаджує і хто поливає є ніщо, а все Бог, Котрий вирощує» (I Корінфян 3:7).*

Тут слід зауважити, що в реальному житті, на превеликий жаль, у досить значній кількості віруючих людей процес духовного росту або відсутній взагалі, або відбувається дуже і дуже повільно. Ця проблема відома з часів першої церкви та апостолів: **«За віком ви вже повинні бути вчителями** (пасторами, місіонерами, іншими служителями), *але вас знову треба вчити першим початкам слова Божого, і для вас потрібне молоко, а не тверда їжа. Кожен, хто споживає молоко, будучи ще немовлям, недосвідчений у слові правди.*

Але тверда їжа властива дорослим, у яких почуття навиком привчені розрізняти добро і зло» (Євреїв 5:12-14); «І я, брати, не міг говорити з вами, як з духовними, але як з плотськими, як з немовлятами в Христі. Я годував вас молоком, а не твердою їжею, бо ви були ще не в силі, та й тепер ще не в силі...» (І Корінфян 3:1-2); «Діти мої, заради вас я знову терплю муки породільні, доки не відобразиться у вас Христос!» (Галатів 4:19).

Багато років від початку свого служіння в церкві я спостерігав ситуацію: з одного боку – постійна нестача посвячених людей і потреба в працівниках на Божій ниві на землі, «жнива великі, та робітників мало» (Матвія 9:37). З іншого боку – у багатьох країнах є повно великих церков, де збирається сотні й тисячі віруючих. Чому ж виникає дефіцит працівників у Божому Царстві? Можливо, Господь не дає в достатній кількості духовних дарів?

Господь відкривав мені відповіді на ці питання не за один раз, крок за кроком, у міру мого особистого духовного росту та розвитку впродовж трьох десятків років мого служіння Йому. І тепер я твердо знаю: ніколи не бракувало й не бракує на землі в Церкві Божій

дарів Його благодаті та любові. Але завжди була проблема недостатнього духовного росту або навіть його відсутності у народжених згори людей.

Що ж відбувається у такому разі? Дуже ясні прообрази ми маємо на прикладі звичайного земного життя. Погляньте на маленьких дітей у віці від декількох місяців до кількох років. Кожне дитя створив Господь в утробі матері, і кожному з них дарував по Своїй суверенній волі ті або інші таланти. Можливо, дитина, яка щойно почала ходити, має талант грати на скрипці, як найбільший музикант усіх часів Паганіні? А раптом оце миле чадо здібне у фізиці, як Ейнштейн? Чи отой малюк заснує підприємство, яке зробить його одним з найбагатших людей сучасності? Та чи можемо ми в ранньому дитинстві побачити й оцінити, які таланти і якою мірою дав Господь дитині? Звичайно, ні. Чому? Відповідь очевидна і проста: бо дитина ще мала. Тільки з роками почнуть виявлятися дані їй Всевишнім здібності, потім ще потребуватиме часу відповідний розвиток, і тоді на певному етапі життя вона зможе виконувати своє призначення.

Такий самий процес відбувається в духовному житті. Коли Господь народжує згори

через Слово та Дух дітей у Свою сім'ю – Церкву, Він кожному дає по Своїй суверенній волі ті чи інші духовні дарування, що додаються до душевних талантів, які мала людина. Поки віруюча людина перебуває в стані немовляти або маленької дитини, ці духовні дари у неї не видно. Душевні таланти, які були у людини за звичайного життя ще до прийняття Ісуса Христа, видно; а духовні дари, набуті разом із прийняттям Духа Святого, не виявляються (за винятком декількох дарів, що мають відповідний зовнішній прояв; та при цьому їх одержувачі фактично неспроможні плідно служити ними). І якщо у віруючої людини реально не буде духовного зростання, то її духовні дари так ніколи й не виявляться або ж тільки позначиться їх наявність, але вона не зможе ними служити Господеві та ближнім. Це подібно до того, як у звичайному житті діти не готові до будь-якої роботи, котру виконують дорослі люди.

Коли я бачу перед собою велику церкву, що налічує більше п'яти сотень або навіть тисячі чоловік, яких Господь простив, омив Ісусовою кров'ю, народив для Себе і в Церкву Свою Духом Святим і дав кожному дарування по Своїй суверенній волі, – то я впевнений,

що в такому зібранні має бути десь п'ятдесят чоловік з даром пастора; тридцять чоловік з даром учителя; п'ятдесят чоловік з даром євангеліста та місіонера; двадцять чоловік з даром uzдоровлення хворих; двадцять чоловік з даром вигнання демонів; тридцять чоловік з даром служіння залежними людям тощо.

Та що ж відбувається? Де працівники? На превеликий жаль, більшість з них залишається духовними немовлятами або дітьми. І церква замість того, щоб бути схожою на духовну організацію Господніх працівників, які ведуть будівництво Царства Божого на землі, чи на Божий військовий загін, що провадить Господні духовні війни у світі, – скидається на Божий дитячий садочок або навіть Божі ясла, де багатьох потрібно годувати з пляшечки або з ложки, давати молоко, а не тверду духовну їжу, аби не вдавилися, міняти через сповідь духовні підгузки, виявляти всіляку іншу духовну турботу. І пасторові, який мав би стати керівником Божої робочої бригади чи провідником загону воїнів Господніх, доводиться бути вихователем Божого дитячого садка чи Божих ясел... Саме брак духовного росту та зрілості серед дітей Божих є причиною постійної нестачі працівників у Царстві Господа на землі.

Коли ж кожне Боже дитя стане перед Судом Христовим, тоді буде відкрито й точно визначено міру духовного росту кожної віруючої людини. Господь, Який у Своїй Божественній любові та турботі годував нас духовною їжею, омивав наші плотські нечистоти знову і знову дорогоцінною Ісусовою кров'ю, навчав нас у Своїй Божественній школі, виховував у різних ситуаціях наш новий характер і робив багато чого іншого для нас та нашого духовного розвитку з надзвичайним довготерпінням та премудрістю, – Він підведе підсумок того, що відбулося з нами протягом усього часу життя з Ним на землі. Якщо хтось, попри всю Божу роботу, так і залишився духовним немовлям – у такому еквіваленті й буде вічний стан цієї віруючої людини. Хтось виріс хоча б до Божої дитини – будеш дитиною у відповідному духовному віці всю подальшу вічність. Хто ж виріс до рівня духовного підлітка, що пізнав Отця, – на цьому рівні й буде реалізована вічна доля. А хто виріс у Божого юнака, здатного провадити Божі війни й перемагати лукавого, – отримує відповідний статус на вічні дні. Також будуть і ті, хто, як апостол Павло, виріс в міру «*зросту повноти Христової*», став духовним

батьком, – і це благословенне духовне звання буде їхнім надбанням на вічні часи.

Саме тому апостол Павло пише такі слова в листі до церкви у Филипах: *«То ж усе (інше) я вважаю за ніщо ради переваги пізнання Христа Ісуса Господа мого, для Якого я відрікся від усього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа; і знайтися в Нім, не з своєю праведністю, яка від Закону, але з тією, що через віру в Христа, з праведністю від Бога по вірі, щоб пізнати Його і силу Його воскресіння і участь в стражданнях Його, уподібнюючись Його смерті, щоб і досягти воскресіння з мертвих. Не тому, що я вже досяг або вдосконалився, але пориваюсь далі, щоб досягнути того, чим досягнув мене Христос Ісус. Браття, я не вважаю, що я вже досяг, та тільки, забуваючи те, що позаду, я пориваюсь до того, що попереду. Прагну до мети, до почесні високого поклику Божого в Христі Ісусі. То ж усі з нас, хто досконалий, так повинен думати, а коли ви думаєте щось інше, то і це Бог відкриє вам»* (Филип'ян 3:8-15).

Павло здобув чи не найкращу тогочасну освіту: уявіть, що означало навчатися біля ніг Гамаліїла, одного з наймудріших єврейських учителів першого століття. Павло зробив

блискучу кар'єру і в молодому віці став членом синедріону – ради сімдесяти євреїв, що регламентувала життя юдеїв по всьому світу. Євреї, що посідали таке становище, не були бідними. *«...Обрізаний восьмого дня, з роду Ізраїля, з коліна Веніаміна, єврей з євреїв, відносно Закону – фарисей. За ревністю – гонитель Церкви, за правдою законною – бездоганний»* (Филип'ян 3:5-6). Він досяг найкращого, про що міг мріяти молодий єврей у земному житті.

Та коли Павлові відкрився Христос, коли Господь показав йому перспективу вічного життя та вічної заплати, тоді все, що було до цього для нього цінним та важливим, він облишив і відкинув як непридатне сміття. *«Але коли Бог, Який вибрав мене від утроби матері моєї і покликав з ласки Своєї, благоволив відкрити Сина Свого в мені, щоб я проповідував Його між язичниками, – я тоді не став радитися ні з тілом і кров'ю...»* (Галатів 1:15-16). І подібно до того, як раніше він усього себе посвятив попереднім цілям, так тепер він увесь віддався вічній перспективі, яку відкрив йому Господь: *«Я говорю по-людському, через немічплоті вашої: бо так, як ви віддавали члени ваші на служіння нечистоті і беззаконню для діл беззаконних, так тепер віддавайте члени*

ваші в раби праведності для діл святих» (Римлян 6:19). Немало віруючих людей любило й поважало Павла за дари Божої благодаті, що перебувала в нім, посвячення й плоди служіння, і, можливо, хтось радив йому вже перейти до більш спокійного способу життя, так би мовити, «піти на пенсію»: адже він уже здобув загально визнаний авторитет апостола, привів багатьох язичників до віри в живого та істинного Бога, заснував достатньо церков у різних країнах. Та апостол Павло відповідає: він не вважає, що вже досяг, ні за плодами звершеного служіння та добрих справ, ні за преображенням свого ества в уподібненні Ісусові Христові. Бо життя дається один раз кожному з народжених на землі, і за його результатами буде даровано вічну спадщину. Іншого життя не буде, час не повернеться, а тому надзвичайно важлива кожна година, кожна можливість, бо, правильно використовуючи дані Всевишнім шанси, можна збільшувати величину свого вічного спадку й досягати більшого уподібнення Спасителіві. І тому, поки Господь дає життя, не варто даремно витратити дорогоцінні хвилини, але знову і знову знаходити варіанти, як примножити своє вічне надбання.

Наприкінці Павло пише: хто з нас духовно зрілий та досконалий – так само, як я, повинен мислити. Коли ж ви інакше мислите, то, я сподіваюся, ви зростатимете в пізнанні Господа та Його шляхів і настане час – і це розуміння Бог вам відкриє. Втім, усе має відбуватися природно, натурально в житті кожної людини, бо вся неприродна, штучно створена зовнішня релігійна оболонка згорить на Суді Христовому. Тому Господь не вимагає від нас неможливого, і хто до чого досяг в особистому духовному розвитку – так повинен мислити і так жити (Филип'ян 3:15-16), при цьому постійно прагнучи до більшого й кращого в духовній вічній перспективі, бо «блаженні убогі духом» (Матвія 5:3).

ГЛАВА 11

ДЕКІЛЬКА ДУМОК НА ЗАВЕРШЕННЯ ТЕМИ

Нагороди і спадщина. Часто в Писанні, коли говориться про нагороду у вічному Небесному Царстві, то мається на увазі саме спадок, який кожна дитина Божа отримає на Суді Христовому від Небесного Отця.

У нашому звичному сприйнятті нагорода асоціюється з додатковим бонусом, орде- ном чи медаллю, грамотою, премією тощо.

Багато віруючих людей ніби заспокоюють самі себе тим, що без нагороди у вічності якось проживуть, обійдуться, головне – аби потрапити туди.

Проте кожному слід зрозуміти й прийняти таку думку: йдеться не просто про якусь відзнаку для тих, що особливо чимось догодили Господу. Насправді в усіх цих місцях мовиться про накопичення нашої особистої вічної спадщини. А усвідомлення цього зовсім по-іншому забарвлює й скеровує наше земне життя.

Далеко не кожен здатний на подвиг заради ордена або медалі – але чимало людей готові піти на дуже багато що задля надбання мільйонного спадку, якщо їм реально випаде така нагода. Пропонована ж нам Господом спадщина – вічна й нетлінна, якої після отримання вже ніхто повік-віків не зможе відняти у нас, і тому незрівнянно вища за все те, що може мати будь-яка людина на землі.

Отож у багатьох місцях Писання, коли ми читаємо про нагороду, правильно буде розуміти це як вічну заплату, подібну до заощаджень та накопичень, які збирають люди на землі внаслідок старанної й наполегливої праці.

Дивуюся знову і знову подібності у багатьох моментах між життям тимчасовим і вічним! Це Господь таким чином створив для нас ці світи, щоб нам, дивлячись на тимчасове, легше було зрозуміти вічне, – подяка і слава Йому!

Подібно як у земному житті є заробіток, що дозволяє нам набувати маєток, і є різного роду нагороди, які не мають прямої матеріальної цінності, але є особливими відзнаками й можуть надавати певні привілеї їх власникам, – так само буде й у вічності. Господь говорить про спадщину, але також згадує про різні особливі нагороди для людей, що служать Йому впродовж земного життя.

Кожна нагорода, отримана з рук Вседержителя, буде не просто прославленням з Його боку тих, хто славив Його і особливо вірно та посвячено служив Йому на землі, бо Він сказав: «...Я шаную тих, хто шанує Мене...» (1 Самуїлова 2:30). Навіть у земному житті той, хто має нагороди за особливі заслуги, отримує довічні окремі права та пільги, наприклад: безкоштовний проїзд, чи безкоштовне медичне обслуговування, або забезпечення державним житлом тощо. Так само відбудеться

і у вічному житті: кожен, хто отримає нагороду від Господа Бога, матиме відповідні привілеї, яких він не втратить перед лицем усього вічного світу на віки вічні!

Отже, те, ким ми будемо у вічності, чим там володітимемо і яке становище посідатимемо, складається із зібраного нами й конвертованого у вічність спадку та отриманих від Господа нагород. І все це буде абсолютно справедливо й надзвичайно ретельно визначено для кожної віруючої людини на Суді Христовому.

«Лукавий раб і лінивий». Деякі християни, міркуючи про вічну спадщину, набувають скромного вигляду й кажуть: я не женуся за нагородами, не хочу щось робити заради зарплати у вічності – послужу тут безкорисливо... Таким хочу відповісти словами Господаря, адресованими рабові, що закопав свій талант: **«Лукавий рабе і лінивий!»**

І справді, поміркуймо разом. Коли ми купуємо собі машину – то хіба ми купимо будь-який автомобіль, у будь-якому технічному стані, не роздивляючись його, і дамо за нього будь-які прошені продавцем гроші, – бо ми ж любимо всяку людину, а в даному випадку продавця авто, і бажаємо йому

допомогти в його фінансовій потребі... Звичайно ж ні! Кожен, хто заявляє про свою безкорисливість у питаннях вічності, не буде безкорисливим у разі придбання машини для тимчасових земних днів.

Або коли ми купуємо будинок для тимчасового проживання на тимчасовій землі: можливо, ми «безкорисливо» не дивимося на його стан, не звертаємо уваги на грибок на стінах, на прогнилі опорні балки, на з'їдені термітами перекриття, на зручності або незручності планування тощо? Чи постараємося за наявні у нас гроші придбати найбільш якісну будівлю найкращого для нас планування?

Або коли ми посилаємо своїх дітей до школи: хіба не цікавимося, які в ній викладачі, яка моральна атмосфера серед учнів, який рівень знань у випускників? Якщо ми не будемо цікавитися подібними питаннями, то ризикуємо піддати свою палку кохану дитвору великій небезпеці чи навіть втратити її.

І так в усьому. Що ж виходить? Коли ми будуємо своє життя на тимчасовій землі, то намагаємося по можливому для нас розумному максимуму забезпечити благополуччя собі та своїй родині. Тут немає гріха перед Господом, це правильний підхід в тому,

що стосується земного життя. Та чому ж люди, коли йдеться про влаштування їхнього власного вічного життя, виявляють надзвичайну поблажливість, такий собі альтруїзм, нібито смиренно покладаючись на Господа в тому, що Він довірить їм у вічності. Для тимчасового земного – стараються як тільки можуть, а для вічного небесного – не докладають належних зусиль. Ось тому Христос дорікає такому рабові за лукавство. Кого ти обманюєш, дорога людино?! Насправді, такий живе значно більше тимчасовим, аніж вічним.

Ще другий докір – лінивий. Багато хто з цих віруючих людей не схожий на звичайних ледарів: у земних справах вони дуже працелюбні, старанні, ревні, діяльні, економні тощо. Та щойно перед ними виникає питання вічних цінностей, вони відразу розгублюються, не знають як поведетися, робляться безпорадними, виявляють апатію, це відволікає їх від звичного життя. Вони ледачі в питаннях і задачах, що мають вічну, неземну перспективу. Такі є духовно сліпими, бо не бачать реальних протиріч у своєму ставленні до тимчасового і вічного, віддаючи перевагу першому над другим.

Є категорія людей, ледачих взагалі, в принципі: однаково як і в питаннях звичайного земного життя, так і в усьому, що стосується вічності. Слід зауважити ще одне: ледачий у земних справах ніколи не буде працелюбним в тому, що має вічну цінність; проте роботящий у земному устрої може бути ледачим для вічності.

Тому написано: *«Не обманюйте себе...»* (Якова 1:16; I Корінфян 6:9; 15:33; Галатів 6:7).

Любов Господа та Його турбота про нашу вічну спадщину. Чим більше пізнаю Господа та Його справи в цьому житті, тим більше мене надзвичайно дивує і вражає любов Бога до Свого творіння та турбота про нього, а над усе – про людину, яку Він створив за Своїм образом та подобою. Схожі почуття та вчинки ми можемо спостерігати у люблячих батьків, які всіляко піклуються про майбутнє своїх нащадків, нехай навіть ті зовсім про це не думають, нічого в цьому не розуміють і нічого для цього не роблять. Саме так, причому набагато краще за земних батьків, чинить Господь щодо тих, кого Він створив для вічного життя у Своїй присутності і Царстві. Дуже багато людей, також і віруючих в Господа, зовсім не дбають про

свою вічну спадщину; а Він це робить замість нас і для нас. Хочу відзначити три основні напрями, в яких виявляється ця вічна турбота Господа про наші душі.

Один з щонайперших напрямів – заснований Господом на землі інститут шлюбу та сім'ї. В основах його перебуває закладене Богом Творцем найсильніше взаємне притягання між чоловіком і жінкою, їхня потреба один в одному, що виражається в найбільшій та найголовнішій духовній, душевній і тілесній реальності – любові. Господом Богом також було встановлено, аби нові люди, що приходять для життя на землі, народжувалися й зростали саме в цій надзвичайно дивовижній та прекрасній колиці піднесених стосунків.

Ми створюємо сім'ї і в них піклуємося про коханих половинок і дарованих нам дітей. Дуже природно люди розуміють, думають і говорять: мій чоловік чи дружина, мої діти, мій дім. В такому ставленні та підході, з найперших кроків у сімейних взаєминах, дуже багато егоїзму. Саме егоїзм є першою та основною фундаментальною причиною практично усіх конфліктів, що виникають в сім'ї. Присутній в шлюбі егоїзм нищить вічну складову наших стосунків, і все, що ми робимо

в сімейному житті задля власного комфорту, задоволення та радості, іде в забуття разом з нашими безглуздо проведеними днями й усім навколишнім скороминущим світом.

Але Господь пробуджує в людях любов іншого рівня та якості: безкорисливу, жертвену, котра тішиться не особистим комфортом, а щастям свого ближнього – коханого та дітей. І щоразу, коли члени сім'ї переступають через себе і більше піклуються про своїх ближніх, незважаючи на шкоду для власних інтересів, – вони вчаться істинної любові та водночас роблять внесок в облаштування свого вічного життя. Жити в своїй сім'ї все більш правильно, краще та ефективніше перед Богом – це означає разом з тим збирати свій особистий скарб на небесах. Дуже багато людей лише завдяки турботі про сім'ю зможуть отримати хоч якийсь спадок від Господа на небесах, бо всі інші сторони їхнього земного буття виявляться безперспективними з точки зору вічного життя.

Другий напрям, де Господь Бог підштовхує й спонукає людей до формування вічної спадщини, – праця, яку ми виконуємо. Від самого початку, ще до гріхопадіння Господь призначив людині працювати

на дарованій їй Богом землі: порати та доглядати її. Гріхопадіння привнесло прокляття до праці людини, та воно не було причиною встановлення обов'язку працювати як такого. За визначеним Творцем порядком людина, щоб жити, повинна працювати. Так або інакше, але практично всі люди задіяні (чи мають бути) у цій сфері нашого земного буття.

Однак сама собою наша праця на землі не створює автоматично наш вічний спадок. Хоча потенціал, закладений Богом, настільки великий, що фактично все, що ми повинні робити і робимо на землі, може бути конвертоване в нашу вічну спадщину. Аби так відбувалося, при здійсненні нами земної праці важливі: мотивація, цілі, принципи, виконання та завершення.

Апостол Павло описує деякі основоположні принципи: *«І все, що тільки робите, словом чи ділом, усе робіть в ім'я Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові і Отцеві. <...> І все, що ви чините, робіть від душі, як Господу, а не людям. Знайте, що від Господа ви приймаєте нагороду спадщини, бо ви служите Господу Христу»* (Колосян 3:17, 23-24). Звичайно, цей не вичерпний опис; у Біблії ми можемо знайти й інші важливі настанови.

Зробивши працю необхідною складовою земного життя, Господь і цим підштовхує нас до «збирання скарбів на небі». Кажучи по-простому, якщо ми трудимося на совість, максимально якісно, старанно, ініціативно, творчо, намагаючись принести благо людям результатами нашої праці, – навіть не усвідомлюючи цього, ми беремо участь в процесі формування своєї вічної спадщини. Усе це – по великій і невимовній милості та благодаті нашого Небесного Отця.

Третій напрям, на котрий я хочу звернути увагу, це «раптово» виникаючі можливості для здійснення добрих справ. Раптово – так видається на наш людський погляд. Та у Господа нічого, ніде і ніколи не відбувається поза Його контролем та Його волею, котра повеліває або допускає. Дуже багато ситуацій, що виникають на нашій життєвій дорозі, спонукаючи нас до добродійності, влаштовує і посилає Господь. (Звичайно, не всі, тому написано: майте в добродійності розсудливість.) У цьому виявляється Божа турбота про наш вічний спадок, який примножується через нашу добровільну й щирішу участь у подібних справах.

Автор Листа до євреїв пише: *«Не забувайте гостинності, бо деякі через неї, не знаючи, прийняли ангелів»* (Євреїв 13:2). Апостол Павло наставляє віруючих: *«І не зневіряйтесь, роблячи добро, бо свого часу пожнемо, якщо не ослабнемо. Отже, поки маємо час, робімо добро всім, а найбільше ж своїм по вірі»* (Галатів 6:9-10). Ісус Христос повчає: *«Не бійся, мале стадо, бо Отець ваш благоволив дати вам Царство. Продавайте майно ваше та давайте милостиню. Приготуйте сакви, що не старіють, і скарби, що не зменшуються на небесах, куди злодій не наближається, і де міль не точить. Бо де скарб ваш, там буде і серце ваше!»* (Луки 12:32-34).

Як що часто ті, що перебувають в полоні думок про тимчасове земне благополуччя, дратуються через прохачів про допомогу й намагаються уникнути цього. Не людьми, а Господом, Котрий посилає нужденних, вони незадоволені й нехтують. І тим самим так нерозумно відкидають можливість отримане від Господа на землі конвертувати у власну ж вічну спадщину. Усім нам варто дуже уважно ставитися до подібних ситуацій, що потребують нашої участі, намагатися не упустити жодного випадку з посланих Господом для нас

і робити всяку добру справу добровільно, охоче, щиро, безкорисливо, з любов'ю, щоб вона могла увійти до нашої небесної скарбниці.

Так через сім'ю, роботу та можливості для добрих справ Господь збирає вічний спадок для створених і народжених Ним для Себе. І хоча Його діти часто не розуміють цього й не турбуються про свою небесну оселю, бувають зациклені на тимчасовому і земному, – та Отець Небесний, полюбивши їх вічною любов'ю, Сам готує їх до вічності. Однак при цьому все ж очікується від нас необхідний мінімум: доброти, жертвовності, щирості, добровільності тощо. Чудовий та прекрасний і безкінечно добрий у милості й любові до нас, недостойних, Господь і Бог наш!

Але наскільки ж виграють ті з людей, хто свідомо й цілеспрямовано проживає всі свої тимчасові дні в перспективі їх очікуючої вічності, вкладаючи – конвертуючи – по максимуму дароване їм земне й тимчасове в небесне та нетлінне!

А якщо завтра прийде Христос? Не раз чув подібні висловлювання: дуже скоро, найближчими роками, прийде Христос, а тому немає потреби будувати молитовний дім. Чи правильна така позиція?

Звичайно, ні! Я вважаю, якби так і було, то слід докласти максимум зусиль, щоб встигнути зробити якнайбільше на будівництві молитовного дому перед лицем грядущого Другого Приходу Христа, бо все віддане нами для Господа конвертується в нашу вічну спадщину, також і те, що ми вклали у спорудження земної будівлі для Господа: гроші, сили, здібності, час тощо. Це нічого, що молитовний будинок не буде підхоплений на небо разом з Церквою й залишиться на землі, зрештою розділяючи її долю – *«земля і всі діла на ній згорять»* (II Петра 3:10). Щоразу, коли ми робимо щось на землі з правильною мотивацією і в правильному перед Господом вираженні, разом з тим паралельно відбувається формування нашої вічної спадщини на небесах. Тому, знаючи про близький прихід Господа, варто наскільки можливо відкласти вбік тимчасові земні справи й присвятити себе тому, що конвертується у вічне життя.

Хтось цю думку висловив таким чином: завжди потрібно жити так, ніби завтра приїде Христос, і водночас так, ніби у нас попереду ще тисяча років. У тісному взаємному поєднанні цих зовні начебто протилежних поглядів формується найбільш правильна позиція для життя на землі.

Наше особисте призначення. З певного часу, отримавши від Господа низку одкровень і більше зрозумівши Писання, зокрема вчення апостола Павла про долю євреїв, я ставлюся до них як до наших братів серед дітей Божих, як до найдревнішої християнської деномінації, хоча вони так себе і не називають. Бо ми, язичники, не заступили євреїв на їхньому місці в сім'ї дітей Божих, але приєдналися до них завдяки Христові, зробившись співпадкоекцями та співучасниками обітниць Божих (Ефесян 2:11 – 3:12). (Звичайно, я маю на увазі тих євреїв, що є такими не лише за тілом, але й по духу та вірі; взагалі, за таким же принципом визначаються брати у Христі й серед християн.)

Читаючи єврейських учителів, я знаходжу у них дуже багато висловлювань про важливість виконання людиною свого призначення на землі. Це призначення дається кожній людині Богом. У пізнанні та виконанні його вони вбачають головний сенс земного буття для кожної людської особистості. У цьому погляді міститься те саме твердження, про що ми говорили досі, лише ніби погляд з дещо іншим акцентом, з іншої перспективи.

Ідея призначення узгоджується з вченням Нового Заповіту. Один з найбільш яскравих та відомих уривків із листів апостола Павла прямо говорить про це: *«Бо благодаттю ви спасені через віру, і це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився. Бо ми – Його творіння, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які БОГ наперед ПРИЗНАЧИВ, щоб ми їх чинили»* (Ефесян 2:8-10). Можна сформулювати головну думку нашої книги такими словами: саме у виконанні власного призначення, слухняно та якісно, відбувається приготування нашої вічної спадщини.

Наведу декілька висловів єврейських учителів, що говорять про важливість виконання свого призначення.

«Життя людини на землі служить лише коридором до вищого й кращого життя, що триває вічно... Усе життя людини на землі було сплановано Творцем як найбільш відповідне приготування до світу вічності» (Рабби Йегуда Лейбович, Рабби Мордехай Розен, "Взгляд на вечность").

«У світі грядущому ніхто не докорить нас тим, що ми не досягли рівня великих мудреців чи праведників, що ми не стали нобелівськими лауреатами або чемпіонами світу з шахів.

Але за те, що ми не використали закладений в нас потенціал синів Всевишнього, не реалізували до кінця свою здатність бути справжніми євреями (читай: дітьми Божими), не дали пробитися паросткові своїх прихованих душевних сил, – за це нам доведеться відповідати по всій строгості перед найсправедливішим і найвимогливішим Суддею» (Нахум Пурер, "Тора на все времена").

«Сенс вашого народження визначається тим, що ви – дитя Б-га. Ви народилися не випадково, Він обирає вас для виконання особливої місії у цьому світі, подібно до того як композитор підбирає кожну музичну ноту для свого твору. Заберіть лише одну ноту – і пошкодиться весь твір. Кожна людина важлива, кожен незамінний. Ваше життя постійно веде вас до вашої долі, і кожен окремий момент цього життя повний сенсу, дорогоцінний» (Рабби Менахем-Мендл Шнеерсон, "К жизни, полной смысла").

«...Кожен являє собою щось нове у світі, і у цьому світі він покликаний виконати своє призначення» (Мартин Бубер, "Десять ступеней. Хасидские высказывания").

«Кожна істота створена Б-гом і кожному дано місце у всесвіті відповідно до Б-жественної

мети. Б-г просить лише одного: щоб кожен виконував дане йому завдання – і не більше того» (Рабби Носон Шерман, "Вечность и суета").

«Кожна людина на землі має особливе призначення, і випробування, що їй посилаються, зумовлюються цим призначенням» (Рабби Носон Шерман, "Вечность и суета").

«Духовні і матеріальні блага даються людині, щоб служити їй знаряддям для досягнення мети, призначеної їй Г-сподом. Людині доведеться дати відповідь за те, наскільки мудро та праведно вона розпорядилася довіреними їй дарами» (Рабби Носон Шерман, "Свет изгоняет тьму").

«Небесні терези відрізняються від земних. У Г-сподніх очах мірою праведності є те, наскільки вірно людина визначає свій шлях у Всесвіті. Служити Г-сподеві, максимально використовуючи свої здібності, повинен кожен, чи то великий учитель або сезонний робочий, відомий діяч або домогосподарка. Кожен зобов'язаний досягти досконалості в служінні, досконалості йому одному призначеної» (Рабби Носон Шерман, "Свет изгоняет тьму").

«...Оскільки людина у світі має своє призначення, накреслене їй Творцем, не може вона

від нього відмовитися, бо в його виконанні мета і сенс життя» (Гавриэль Давидов, "Пути к истоку").

«Б-г вказав нам, як поводитися в житті для того, щоб виконати своє призначення. Ці вказівки подібні до інструкцій, що додаються до механізму й пояснюють, як ним користуватися...» (Рабби Ицхак Зильбер, "Беседы о Торе. Недельная глава Хукат").

«Є щось таке, що можна віднайти лише в одному-єдиному місці на білому світі. Це – великий скарб, і назвати його можна виконанням життєвого призначення. А місце, де зберігається цей скарб, якраз і є те саме, на якому ти стоїш» ("Тайны еврейских мудрецов", ред. Вадима Рабиновича, том 6).

«Людина створена для того, щоб реалізовувати потенціали, закладені в ній, і, використавши їх на благо, перебудувати світ. Відмова від власного призначення – як відмова від життя» ("Тайны еврейских мудрецов", ред. Вадима Рабиновича, том 6).

«Безглуздо прожиті дні ніби йдуть безповоротно, але кожен судимий за них буде» ("Тайны еврейских мудрецов", ред. Вадима Рабиновича, том 6).

«Людину було створено для життя у цьому світі лише для того, щоб вона могла підготувати себе до вічного Прийдешнього Світу. Проте іноді вона забуває, що перебування тут тимчасове, і починає турбуватися про свою зручність, вважаючи, що цей світ – вічна оселя, і тоді їй нагадують про істинне її покликання подіями, які порушують її комфорт» (Рабби Моше Вейсман, "Мидраш розповідає. Бемидбар").

«Пам'ять про вчорашні досягнення не повинна применшити енергію, з якою ми маємо виконати свій обов'язок сьогодні. Думки про те, що вже зроблено, можуть спричинитися до загибелі того, що ще потрібно здійснити» (Рабби Гирш, "Комментарии к Торе. Книга Ваикра").

«Б-г не для того дає нам багатство, щоб ми самі насолоджувалися ним і задовольняли власні забаганки; якщо Він дозволяє нам бути багатшими за інших, то лише для того, аби дати нам можливість допомагати бідним, збудити в нас почуття жалю, любові та великодушності до ближнього і почуття вдячності та благоговіння перед Б-гом» (Баронесса Карла фон Ротшильд, "Речи матери, внушенные текстами Библии").

«Нерозумна людина захоплена лише матеріальним світом. Вона бореться за успіх, вона вважає, що, придбавши багато речей, досягне щастя. Та вона помиляється, бо всі її статки після смерті залишаться на землі, і вийде, що вона прибуде до кращого світу вбогою» (Рабби Бахья бен Йосеф бен Пакуда, "Обязанности сердца").

«Кожному з нас відміряно чітко визначений термін на цій землі – ні на день, ні на мить більше, – і за цей час ми маємо виконати завдання, з яким пришли у цей світ» (Алтер Мецгер, "С хасидской точки зрения").

«Початок кожного нового дня вимагає від нас з такою граничною, невичерпною відданістю братися до виконання нашого завдання, немов до цього ми ніколи нічого не робили» (Рабби Гирш, "Тора. Книга Ваикра").

Як багато часу та можливостей втрачають люди через те, що живуть не відповідно до свого призначення, даного їм згори! Скільки душевних страждань, невдоволення, нарікання та іншого подібного виникає внаслідок того, що люди спокушаються не своїм призначенням, невгамовно бажають і не можуть цього досягти! Скільки злочинів, дрібних та серйозних, чинять люди, бо їм

дуже хочеться здобути й мати те, що їм не належить за рішенням Творця! Як багато людських справ буде знецінено перед Судом Христовим через те, що було зроблено неякісно перед Богом, – а як вони могли бути якісними, коли людина самовільно зайняла невідповідну позицію?

Чому так відбувається? Через пануючі бажання-пожадливості, задоволення яких робиться сенсом життя для багатьох людей; через гордість та егоїзм, що по суті своїй протилежні покорі та послуху Господу Богу; ідолопоклонства, що нікуди не поділося з прадавніх часів, лише набуло сучасних нових привабливих форм.

Дуже велика небезпека полягає в тому, що багато людей намагаються сидіти на двох стільцях: вони вірять у Бога, шанують Його Слово, вклоняються Йому, але... разом з тим керуються пожадливостями, мають горду самосвідомість і самооцінку, культивують якийсь різновид ідолопоклонства. При цьому вони заспокоюють себе окремими справами, угодними Богові, закриваючи очі на протилежне Йому. У сатани ж, якого Ісус Христос назвав ворогом душ людських, принцип такий: завдати максимально можливої шкоди

кожній людині. Якщо він і не зможе позбавити людину спасіння, то буде задоволений хоча б тим, що обкраде її, зробить бідною та убогою у вічному житті, – і вже цим радіє.

Не дозволяйте дияволу торжествувати! Нехай тішиться Господь, Бог і Творець і Спаситель наш, дивлячись на нас! Цінують час та можливість! Пізнавайте й реалізуйте своє призначення!

ГЛАВА 12

ВИСНОВОК

Отже, на Суді Христовому всіх дітей Божих та їхні справи буде виміряно, зважено, випробувано, оцінено за досконалими та істинними Божими критеріями, і кожен отримає свою вічну винагороду від люблячого й справедливого Небесного Отця. Основні позиції, за якими буде зроблено оцінку: КІЛЬКІСТЬ, ЕФЕКТИВНІСТЬ, ЯКІСТЬ ТА СТУПІНЬ НАШОГО ДУХОВНОГО РОСТУ, виражена мірою уподібнення Христові.

Відповідно до висновків Суду Христового кожен з дітей Божих отримає свою вічну спадщину, якою володітиме й керуватиме повік-віків. Окрім територій та об'єктів дітям Божим буде дарована в управління якась

відповідна кількість *«спасених народів»* (про це буде сказано далі). А також кожному буде виділена певна кількість ангелів – службових духовних істот: *«Чи ж не всі вони (ангели) духи службові, яких посилають для служіння тим, які мають успадкувати спасіння?»* (Євреїв 1:14). Це і є справедливе й правдиве багатство, яке кожна віруюча людина має прагнути надбати впродовж усіх днів земного буття.

За результатами Суду Христового кожен із спасених отримає від Господа Бога Вседержителя своє оригінальне нове ім'я на вічні віки, написано на білому камені: *«Хто має вухо, нехай чує, що Дух говорить церквам: переможцеві дам їсти сокровенну манну і дам йому білий камінь, а на камені написано нове ім'я, котрого ніхто не знає, крім того, хто одержує його»* (Об'явлення 2:17). Що означають слова: *«ніхто не знає, крім того, хто одержує його»*? Це схоже на сокровенний пароль доступу до Господа Бога, що відкриває особистий канал для безпосереднього постійного спілкування з Отцем Небесним. Інакше кажучи, з одного боку, у вічному житті пануватиме надзвичайна атмосфера взаємної любові, співпраці, спільності та органічного поєднання в єдиному Тілі. З іншого боку,

це не скасує неповторної індивідуальності кожного, що також буде реалізована в усій повноті: *«Інша слава сонця, інша слава місяця, і інша слава зір, бо зоря від зорі різнитьсья славою»* (I Корінфян 15:41).

Потім почнеться Весільний Бенкет Агнця. На ньому кожен займе своє місце: хто *«праворуч»*, хто *«ліворуч»*, хтось у числі першої сотні або тисячі, а хтось – *«біля порогу в домі Божому»*. Там ніхто не претендуватиме на якесь місце, що йому не належить, бо все стане зрозуміло перед Судом Христовим. Тоді Христос розділить вечерю разом з усіма спасеними та всиновленими дітьми Божими. Ангели служитимуть усім нам. Це буде першим радісним сімейним спілкуванням у вічному Небесному Царстві усіх дітей Божих! Гадаю, що подібне спілкування надалі повторюватиметься безліч разів, – бо нас чекає вічність!

А після закінчення Весільного Бенкету Агнця настане пора кожному з тих, що отримали свій спадок, знайомитися з ним і вступати в управління ним. Це також буде процес, який захоплюватиме дух! Апостол Павло пише, керований Духом Святим: *«Чого око не бачило і вухо не чуло, і що на серце*

людині не приходило, те Бог приготував тим, які люблять Його» (I Корінфян 2:9); «...був підхоплений до третього неба. ...І чув невимовні слова, яких не можна людині переказати» (II Корінфян 12:2-4). Жодні земні багатства та цінності і близько не зрівняються з тим, що Господь приготував для нас у вічному житті!

Тимчасом коли Господь вводитиме до вічного життя Своїх дітей – вознесіння Церкви, Суд Христів, Весільний Бенкет Агнця, оволодіння вічною спадщиною, – на землі відбудуться заключні події історії цього тимчасового світу: друга половина Великої Скорботи, Тисячолітнє Царство, «*короткий час*» після Тисячолітнього Царства, коли сатану буде випущено з Господньої в'язниці. Наприкінці ж явиться Вседержитель та покладе край існуванню тимчасового світу, бо він до кінця виконає своє призначення і далі в ньому не буде необхідності. І тоді настане час Другого Воскресіння та Суду перед Великим Білим Престолом для всіх інших людей, котрі не ввійшли до числа дітей Божих. Церква Христова разом з Ним судитиме цей світ, подібно до того як у звичайних земних судах присяжні засідателі разом

із суддею приймають рішення щодо ступеня провини або про виправдання обвинуваченого: *«Хіба ви не знаєте, що святі будуть судити світ? <...> Хіба не знаєте, що ми будемо судити ангелів?..»* (I Корінфян 6:2-3). На цьому Суді буде визначено людей, котрі увійдуть до числа *«народів»*, позбавлених від вічної кари в озері вогненному (Матвія 25:31-46; Об'явлення 20:11-15; 21:24).

Хочу знову і знову всім повторювати й пробуджувати ясне розуміння: абсолютно неважливо, скільки ви маєте, що маєте і яке місце займаєте тут на тимчасовій землі. Єдине, що має неминущу цінність – так це те, чим ви володітимете у вічності. Прагнути тимчасових земних досягнень – принаймні безглуздо й нерозумно. Тому, по-перше, постарайтеся скористатися Божим запрошенням, даним нам в Ісусі Христі, і прийміть Його спасіння та усиновлення через Духа Святого. По-друге, по максимуму *«збирайте собі скарби на небі»*, бо іншої можливості для цього у нас не буде.

Віруючі люди! Готуйтеся не лише зустріти Христа під час Його Другого Приходу, щоб бути узятими до нового вічного світу як Його діти, але також готуйте себе

до звіту перед Судом Христовим, де буде неупереджено, всеосяжно та об'єктивно оцінено життя кожного спасеного Ним.

«Так, гряди, Господи Ісусе!»
(Об'явлення 22:20).

**КООРДИНАТИ
ДЛЯ КОНТАКТУ
З АВТОРОМ:**

Сергій Тупчик,
а/я 77-в, Київ 01001, Україна;
SerhiyTupchyk@gmail.com;
www.pastor.info;
тел +380-98-61-77-777

**ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ
МАТИ КНИГУ, ЗВЕРТАЙТЕСЬ
ЗА НАСТУПНИМИ АДРЕСАМИ:**

УКРАЇНА: Християнська місія
«Відродження України»,
а/я 330, Київ 01001, Україна;
info@revivalukraine.org;
тел +380-44-221-08-44

США: «Light of the Gospel Ministries»,
box 16333, Rumford, RI 02916, USA;
lightgospel@gmail.com;
+1-401-383-5767

НІМЕЧЧИНА: “Titel-Verlag”,
Postfach 1748,
55743 Idar-Oberstein, Germany;
fa.titel@t-online.de;
+49-6784-903742

РОСІЯ: «Твоя церковь»,
Средний Тишинский переулок,
дом 8, Москва, 123557 Россия;
d.chuiko@yandex.ru;
+7-965-132-94-55

БІЛОРУСЬ: Магазин «Благовест»,
ул. Халтурина, 31 «В»,
Брест, 224013 Беларусь;
sales@clc-blagovest.by;
+375-162-209-755,
+375-33-640-9423

**СЛУЖІННЯ СЛОВОМ
ПАСТОРА СЕРГІЯ ТУПЧИКА
МОЖНА ЗНАЙТИ В ІНТЕРНЕТІ,
СЛУХАТИ І ДИВИТИСЯ:**

www.pastor.info

www.PeopleofGod.church

YOUTUBE: Семинар
«Второе Пришествие
Христа и Откровение»

YOUTUBE: Проповеди пастор
Сергей Тупчик

FACEBOOK: Сергей Тупчик

ВКОНТАКТЕ: Сергей Тупчик

ОДНОКЛАСНИКИ: Сергей
Васильевич
Тупчик

ІНШІ КНИГИ АВТОРА:

«Зростаєте!» –
українською та російською мовами.

